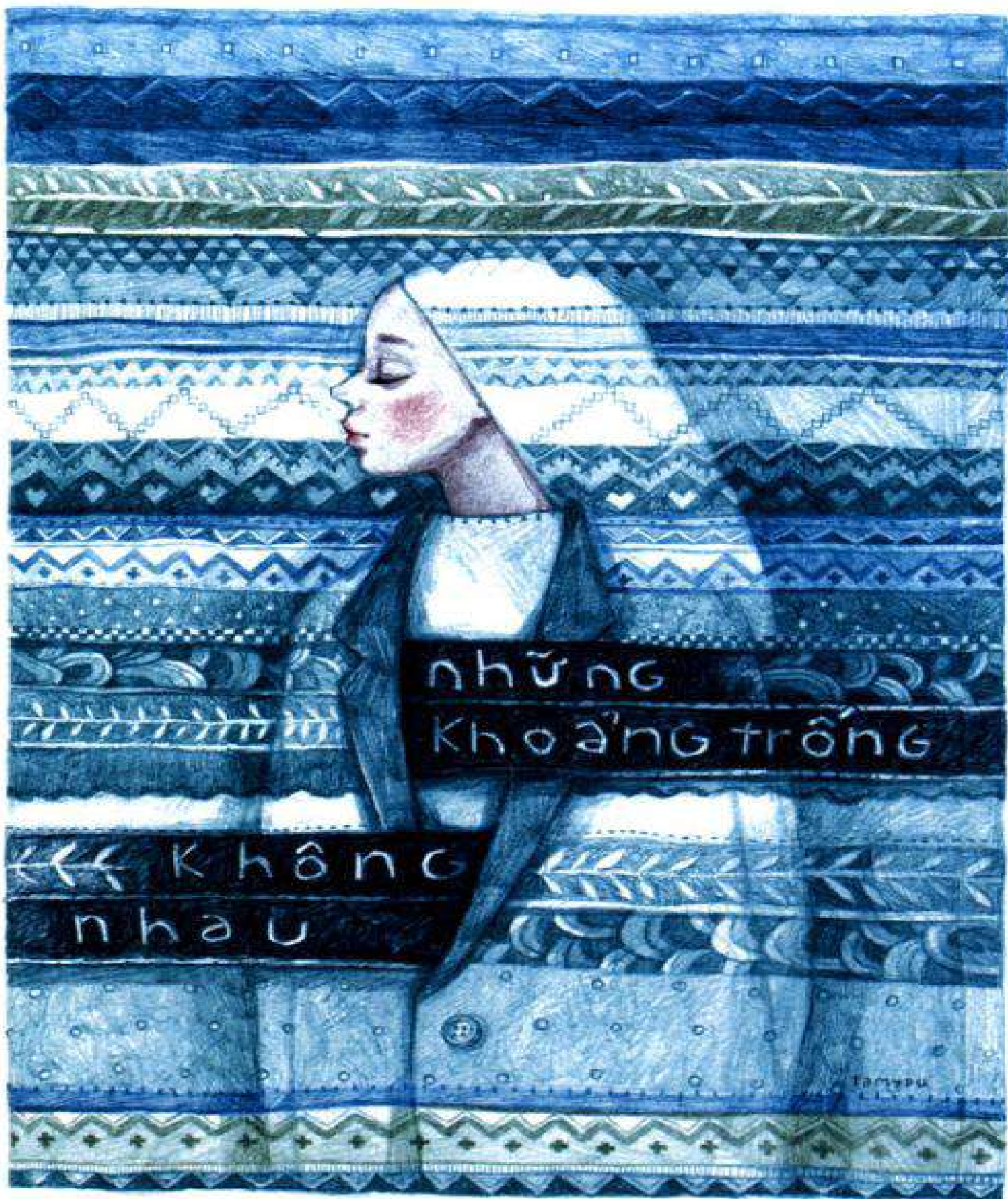

• nhiều tác giả •

những
khoảng trống

←← không
nhà

Table of Contents

Lời mở đầu

Tình đơn phương

Yêu một người cần rất nhiều dũng khí

Vài nỗi nhớ, em có thể trút vào anh?

Đơn phương chỉ là chuyện con con

Tạm biệt anh, người em đã từng yêu

Chỉ mình em nơi đây

Yêu Thầm

Chạy về phía thiên đường...

Có một thứ hạnh phúc không được chạm vào

Hãy cứ để tôi là người tình em nhé

Có những cuộc gặp gỡ trong đời không là định mệnh

Vòng tròn của những yêu thương lạc lối

Yêu đơn phương bạn thân

Yêu xa

Khoảng cách quá xa hay lòng người quá gần

Gửi người tình phương xa

Gửi những tháng ngày yêu xa

Yêu xa và Facebook

Là yêu xa hay đang buông tha cho nhau vậy em?

Đằng sau tình yêu là sự trống trải

Có những khoảng cách chẳng thể lấy đi tình yêu

Viết cho những ngày xa anh

Chỉ cần hứa, là sẽ đợi

Lời hẹn ước mùa đông

Chúng ta không yêu nhau như chúng ta vẫn nghĩ

Khóc nơi xa lạ

Người yêu cũ

Ngày xưa - Người cũ
Một tình yêu hết hạn
Giọt nước mắt màu nỗi nhớ
Cây bàng cũ
Nếu một ngày gặp lại người yêu cũ
Hạnh phúc anh nhé, người yêu cũ...
Nếu mình không gặp nhau
Gọi anh, người cũ!
Tim anh quay về phía mặt trời
Có một người thương đã cũ
Người đi qua một phân đoạn cuộc đời
Người em từng thương
Lời bạt

Lời mở đầu

Đã nhiều lần, tôi thấy bạn trải dài nỗi buồn trên nét mặt bởi sự nhớ nhung của những người yêu nhau mà chẳng thể ở gần.

Đã nhiều lần, tôi thấy bạn đánh rơi giọt nước mắt từ khóe mi rồi loay hoay vụng về nhìn ngắm những thước phim kỷ niệm với một người giờ đã thuộc về những ngày cũ.

Đã nhiều lần, tôi thấy bạn đứng sau một ai đó, vươn đôi mắt yêu thương mà chan chứa quá đôi niềm đau cho một mối tình đơn phương.

Và nhiều lần như thế, tôi - chúng tôi - bạn - các bạn gặp nhau trong một khoảng trống, một khoảng trống rất lớn hiện hữu trong lòng mỗi người đang yêu và đã yêu.

"*Những khoảng trống không nhau*" là cuốn sách đầu tiên trong dự án **Tủ sách Mlog**, mong muốn tạo ra một sân chơi đúng nghĩa cho những bạn trẻ đam mê viết lách, muốn gửi gắm tác phẩm của mình đến gần với độc giả, mang cảm xúc cá nhân hòa vào lòng mọi người.

"*Những khoảng trống không nhau*" với sự góp mặt của mười hai tác giả nổi bật từ cộng đồng viết Mlog. Từng trang sách bạn sắp mở ra đây, chính là bạn, là tôi, là chúng ta, những người trẻ biết yêu và trân trọng thứ tình cảm của chính mình.

Chúng tôi hi vọng *quyển sách này* sẽ là một món quà tinh thần, một người bạn đồng hành luôn được nắm ngay gần trong túi xách của bạn và đừng quên tìm đến "cậu ấy" mỗi khi bạn muốn được chia sẻ.

Ban Biên Tập Mlog

Trân trọng!

Tình đơn phương

Yêu một người cần rất nhiều dũng khí

Tác giả: Nguyệt Cát

Tôi gặp em vào một ngày xanh đỏ nắng, chiều Hà Nội bùng dài những hanh hao. Em - cô gái có mái tóc mây hồng, đôi mắt biếc lưu ly và nụ cười trong veo như con nắng hạ. Em

hay nhõng nhẽo, thích được nuông chiê`u, buô`n vui đê`u thể hiện, đơn thuâ`n như trang giấ`y trắ`ng. Em nói, em chưa biế`t tiế`ng yêu là gì. Tôi mong em cứ an lành như thế`.

Ấ`y vậy mà, suô`t cuộc đời con người ta...

Làm sao sô`ng được mà không yêu

Không nhớ không thương một kẻ nào.

Và ngày ấy đê`n rấ`t nhanh, xóa hế`t mọi ngày bình yên trước đó. Em ngô`i ngờ ngẩn đố`i diện tôi, thả tâ`m mắ`t rơi trên những đám mây không hình dạng, bắ`t ngờ hỏi tôi. “Yêu có cảm giấ`c thế` nào?”

“Đau.”

Em không tin, ngược nhìn tôi ngờ vực. Tôi cười bắ`ng lắ`ng: “Ừ thì, em hãy tự tìm câu trả lời đi.” Tôi đâu có ngờ sau lời vu vơ ấy, em không hê` đắ`n đo mà lao ngay vào vòng tròn tình ái, khát khao yêu và muố`n được yêu. Em yêu hế`t sức, thương hế`t mình, nhiệt thành như chính tuổi thanh xuân đang rực lửa. Các cô gái khi yêu thường trở nên rắ`ng rữ vậy sao, tựa nụ tâ`m xuân chớm nở?

Chỉ có điê`u, người ấy nào có thương em đâu. Đấ`y, chẳng ai biế`t trước được chữ ngờ, tình yêu có lý lẽ riêng của nó mà không ai có thể nắ`m bắ`t. Em lỡ mơ mộng nhiê`u, nên thấ`t vọng bắ`y nhiê`u. Đâu phải ta cứ hế`t lòng sẽ được như ý nguyện, vì cuộc đời vẫn thiế`u đi một chút công bắ`ng, nên thế` giới mới đảo điên chỉ vì chữ tình lắ`m truân chuyên. Lầ`n đầ`u nế`m trái đắ`ng, em nhào vào lòng tôi thút thít.

“Anh sẽ làm gì nế`u người anh thích không thích anh?”

“Nếu mình đã cố gắng hết sức mà người ta vẫn không để tâm thì bỏ đi là xong. Yêu còn bỏ được huống chi là thích.”

Em nhìn tôi, đôi mắt ngấn nước long lanh. “Con người ta có thể dứt khoát vậy sao?” Đúng vậy, cô gái nhỏ của tôi ạ, có những kẻ đã không còn mặn mà với công cuộc chinh phục; cũng có lúc niềm hy vọng đã nguội lạnh từ lâu.

Ranh giới giữa yêu và thích chỉ cách nhau vỏn vẹn ba bước chân thôi, em quyết định lùi hay tiến? Em chột nín bật, thẳng thừng rằng vẫn đang trên hành trình tìm kiếm. Vạn sự khởi đầu nan, tất cả vừa mới bắt đầu, và em sẽ không bỏ cuộc. Em khiến tôi mỉm cười với nhiệt huyết ấy, niềm tin và sự lạc quan ấy. Tôi mong em hạnh phúc, nhưng đâu đó vẫn tồn tại nỗi lo lắng chẳng thể thoát thành lời, đành buông câu bông đùa che giấu: “Em khờ dại lắm, ngu ngơ quá! Chỉ biết yêu thôi, chẳng hiểu gì.”

Tôi không biết đến khi em tìm được lời giải đáp, liệu tôi còn nhìn thấy em của thời hiện tại hay không? Yêu một người cần rất nhiều dũng khí, đơn phương một người có thể tự nguyện làm đau chính bản thân mình. Liệu lĩnh cho đi không mong nhận lại, một mình ôm lấy hết đau thương. Tâm tình ấy nào có ai hiểu thấu. Cuộc đời con người ta, có gì khổ tâm hơn yêu thắm?

Một bước, hai bước, rồi ba bước. Cô gái nhỏ của tôi cứ kiên trì với tình yêu của mình, càng lúc càng thêm sâu. Để rồi một ngày nọ, tôi chợt nhận ra, số lần những giọt nước mắt đọng trên làn mi em dần dần ít nạt nụ cười chân phương thuở ban đầu, khiến tôi nuôi tiếc. Nhưng em không còn sà vào lòng tôi tìm sự đồng cảm hay đơn giản là một bờ vai để dựa dẫm. Em lặng lẽ nuốt ngược những giọt buồn rơi rớt vào tim, dường như rơi vào khoảng u trâm của đời người. Từ khi nào nét buồn đã rơi vương vãi trong đôi mắt em.

“Yêu người đàn ông không yêu mình, thực sự rất đau. Rất đau...”

Cô gái đáng thương của tôi, biết vậy sao vẫn u mê? Ai bảo mô i tình đầu của em là tình đơn phương, thế nên cứ lưu luyến mãi chẳng nở buông tay, mặc dù biết người ta vô tình là vậy. Chỉ là, ai đi mãi rồi cũng đến ngày mỏi mệt. Em đã mỏi mệt chưa?

Tôi vẫn nhớ vào một ngày, buổi sáng trong veo của tôi bị nước mắt em hóa thành vẻ âm u. Tôi ở bên em, mặc cho em khóc ướt áo, nghe tiếng em nấc nghẹn. Hạnh phúc vỡ nát trên môi. Trên hành trình đuổi bắt tay cầm tay níu này, em đã rời rồi. Em không muốn đứng sau lưng một người nữa.

Yêu là chết ở trong lòng một ít

Vì mà y khi yêu mà chẳng được yêu

Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu

Người ta phụ, hoặc thờ ơ chẳng biết.

Sau trận mưa nước mắt, có nhẹ bớt nỗi niềm không em? Tôi mừng vì em vẫn còn có thể khóc và chạy đến tìm tôi để trút voi lòng đây. Rồi em quyết định dứt áo ra đi, đến một vùng trời mới, không có hình bóng cũ. Ngày tiễn biệt em, bầu trời trong lành như ngày đầu tiên năm ấy. Sẵn lòng cho một cái ôm thả mớ tình cảm thay những tháng ngày xa cách, tôi thì thâm vào tai em. “Yêu có cảm giác thế nào?”

“Đau... nhưng em sẽ không bỏ cuộc.”

Và hành trình tìm kiếm lại bắt đầu, khép lại để rồi mở ra. Là bao lâu? Chẳng biết nữa, nhưng cô gái nhỏ của tôi vẫn kiên cường và lạc quan như thế. Em hào phóng tặng tôi một nụ cười, như thể hạnh

phúc và đau thương hòa làm một. Có lẽ, nụ cười mang lại niềm vui. Nhưng nước mắt và những trải nghiệm buồn vui giúp ta vững bước hơn trên đường đời. Cứ thế, nỗi buồn cũng vơi đi một nửa. Từ bỏ là một điều chẳng dễ dàng gì, nhưng em đã làm được. Cô gái nhỏ của tôi, em đã trưởng thành rồi.

Tôi sẽ để em sai cánh bay đi tìm một thoáng bình yên, và rồi tôi sẽ đến, cho em biết rằng trên đời còn có một người trân trọng nụ cười và những giọt nước mắt của em hơn hết thảy. Tôi và em, mình sẽ cùng nhau chia sẻ để ta càng thấu hiểu hơn nỗi buồn của tương tư.

Vài nỗi nhớ, em có thể trút vào anh?

Tác giả: Tử An

Có rất nhiều nỗi nhớ đơn phương, em trút vào trái tim đơn phương rất lạnh, em giấu giếm nó đến quên mất con tim, đến nghẹn ngào khóe mắt, đến lòng vỡ ruột đau. Thì là đơn phương, nên em yêu một mình, nhớ một mình và đau cũng một mình mà chẳng có ai hay ai biết. Em tự giày vò tâm khảm, em tự bóp chết tuổi trẻ trong những tháng ngày đơn phương mù quáng. Nên anh này, tình yêu em mang, nỗi nhớ nhung em chịu, em có thể một lần được trút vào anh không? Để anh biết đã có người yêu anh thế nào, để anh rõ đã có người nhớ anh nhiều ra sao.

Em yêu mỗi sáng anh sang nhà đặt trước cửa ổ bánh mì nóng, đôi lúc tặng kèm cốc sữa tươi thơm lừng cùng mảnh giấy yêu thương “*Chúc em ăn ngon miệng*”. Em yêu cách anh cười dịu dàng khi em nhét vội miếng bánh cuối cùng trèo lên xe anh đưa đến trường, yêu cả hương tóc anh thoang thoảng nhẹ nhàng trong gió. Nhưng tất cả, chỉ vì em là em gái của người mà anh yêu. Ổ bánh mì nóng, cốc sữa tươi thơm lừng luôn có hai phần, mảnh giấy yêu thương anh gửi chị còn kèm thêm hai chữ “Yêu em”. Anh chở em đi học, đèo em băng băng cả một đoạn đường khá xa, để gió cuốn hương tóc anh mê hoặc âu cũng bởi là nhiệm vụ chị em giao phó. Em - một người thừa kế quá hoàn hảo, kể cả việc yêu anh không ngừng.

Cũng chính vì yêu nên em đã nhớ. Em nhớ mỗi lần anh sang nhà chỉ duy nhất vận một kiểu áo sơ mi trắng quần jeans lịch sự, nhớ anh hay đưa tay lên đầu còn mặt thì đỏ mỗi lần mẹ em hỏi chuyện mai sau... Mai sau ư... Anh sẽ là chú rể còn chị em trở thành cô dâu xinh đẹp, cả hai sánh bước trong lễ đường, em mang giỏ hoa đỏ lẳng

lặng bước sau. Em còn nhớ hôm đi chơi em chạy đi mua nước, lát sau quay lại nhìn thấy anh với nụ cười hạnh phúc trên môi, tay anh nắm chặt tay chị em nhỏ bé, chẳng màng việc em đã nhìn thấy, đã đứng đợi rất lâu.

Cũng bởi tại đơn phương, nên em ép mình không nói ra tình cảm dành cho anh là to lớn, em ép trái tim đau ngày làm chứng anh cău hôn chị, em ép thời gian dừng lại mặc bất thành. Em biết em sẽ chỉ là em gái anh không hơn, em biết tim anh chỉ yêu mình chị em - duy nhất. Em chỉ muốn trút nỗi lòng vào anh nguyên vẹn, để em thôi những ngày tháng chỉ biết lặng lẽ, một mình.

Thôi thì, đơn phương là chấp nhận, em chấp nhận mình đã yêu anh - người yêu của chị. Em chỉ có vài nỗi nhớ, viết ra rồi mọi thứ cũng xong. Em sẽ chờ một phần ăn sáng chỉ thuộc mỗi riêng em, chờ người tài xế có nụ cười dịu dàng và hương tóc khác, chờ một người mãi chỉ thuộc về em. Em sẽ không nhớ về một ai thừa trong đời, cũng chẳng bận tâm người ta xem mình là gì trong trái tim của họ. Em chấp nhận buông bỏ bao nỗi nhớ đơn phương, để thu về những phút giây bình yên đến lạ. Ừ... Thì là vậy...

Đơn phương chỉ là chuyện cỏn con

Tác giả: Nguyễn Thu An

Tôi có một anh bạn yêu đơn phương cô đồng nghiệp cùng công ty. Đến khi cô ấy sắp lấy chồng, ngày chia tay hội ngộ thân, anh viết cho cô một tấ m thiệp tự làm với nội dung vón vẹn chỉ vài chữ: “*Với anh, không có niềm vui nào lớn hơn sự hạnh phúc của em*”.

Sau đám cưới, cả hội vây quanh trách anh sao ngày xưa chẳng nói để đến khi cô ấy đi lấy chồng thì viết mấy câu sến súa ấy làm gì, muộn màng rồi còn đâu. Anh phì cười, vừa phả ra một hơi thuốc c vừa có vẻ thoáng buồn trả lời rằng: “Nói làm sao được khi mình thừa biết trong lòng người ta đã có người khác.”

Tôi đồng cảm với suy nghĩ ấy. Không phải lúc nào lời yêu cũng có thể nói ra, dù yêu chưa bao giờ là có tội. Làm sao chúng ta biết được lúc nào tình yêu gọi tên mình và mình sẽ yêu ai, tất cả không phụ thuộc vào lý trí mà nó phụ thuộc vào cảm xúc, sự đồng cảm và thấu hiểu...

Thật ra trên đời này luôn tồn tại một số người mà chúng ta chỉ được nhìn họ, được lặng lẽ bên cạnh họ, được yêu họ nhưng không được quyền nói ra điều đó. Bởi sau khi nói ra, không ai biết được liệu chúng ta sẽ vẫn vui vẻ như xưa, hạnh phúc hơn xưa hay mãi mãi mất nhau, nhìn nhau trong e ngại.

Đơn phương chưa bao giờ là vui, có ai mạnh mẽ nói rằng sốn g không cần yêu...!

Sẽ buồn hơn khi người ta nhìn người ta khác với ánh mắt sáng sủa mà người đó không phải là mình.

Sẽ nhói tâm can nhường nào khi người ta đèo nhau qua từng góc phố, có một người ngồi sau ôm eo một người mà đó không phải là mình...

Tất cả đều là mơ ước... mơ ước lớn lao của một kẻ ngậm ngùi nhìn theo tình yêu ngoài tầm với. Anh bạn của tôi kể “Nhiều lần ngập ngừng muốn nói...” nhưng vì thây cô ấy gần gũi, tự nhiên, thân thiết quá nên anh không dám, anh sợ sẽ không còn được gần cô ấy như vậy nữa. Mỗi lần dắt xe hộ cô ấy, cô ấy cứ khen anh tốt, còn trên đây ai lấy được anh là có phúc lắm.

Đôi khi phải trách số phận éo le, đã không thuộc về nhau sao còn để gặp gỡ nhau không đúng lúc khiến tình yêu trở thành thứ viên vông cho kẻ đến sau, cho người tình lặng. Hạnh phúc dường như không cách nào chia đều cho ai cũng đủ đầy, kẻ đầy ắp tiếng cười còn người trông xa mơ ước. Thế nên mới có người làm “Trái tim bên lề”.

Có lần tôi hỏi anh có hối tiếc không khi chưa tỏ bày cùng cô ấy, anh chỉ cười xòa và bảo rằng “Chi tiếc không gặp nhau sớm hơn”. Và chúng ta không có gì phải buồn hay tiếc nuối về mối tình đơn phương đó cả, nếu định mệnh đã không phải người này thì chắc chắn sẽ có người đến đúng thời điểm vì chúng ta thuộc về sự lựa chọn khác, đơn giản vậy thôi. Rồi ai cũng hạnh phúc mà, phải không...?

Hôm nọ trời mưa to, cô ấy vác bụng bầu ba tháng í ới gọi anh bạn tôi đi nhờ xe vì chồng cô ấy đi công tác xa. Anh bạn tôi nheo mắt, nói nhỏ với tôi “Phải ngày xưa anh mà nói yêu cô ấy thì làm gì bây giờ cô ấy dám đi nhờ xe anh”, tôi và anh phá lên cười.

Tình yêu không phải là tất cả vì thế quyết định hy sinh tình yêu để có những mối quan hệ tốt đẹp hơn, nhân văn hơn là hoàn toàn xứng đáng, huống hồ chỉ là tình đơn phương. Đơn phương à, chuyện còn con ả y mà.

Tạm biệt anh, người em đã từng yêu

Tác giả: Cao Nguyễn Hồ`ng Phương

Sau những ngày giông bão, có tìm thấy bình an? Sau những ngày vô định, có con đường nào dành cho em, có sự thứ tha nào cho những ngày đã qua? Nhiều lúc tự hỏi không biết đâu sẽ là con đường em phải đi? Khi nào em mới có thể trở về` ngày xưa? Nhiều lúc em tự hỏi mình, rồi đây, trên con đường hoa sữa đang thả hương vào trong gió, ai sẽ nắm lấy tay em, ngồi bên em nhìn sóng biển, để gió khẽ lùa qua từng sợi tóc?

Từ sâu thẳm trái tim một người con gái, dù bên ngoài em có tỏ ra mạnh mẽ, tỏ ra bất cần đến đâu. Thì em vẫn rất cần một vòng tay ôm em những ngày đông về`. Em rất cần một bờ vai vững chãi để những lúc tưởng chừng ai cũng bỏ em ra đi vẫn còn có nơi ấy để em dựa vào. Phải chăng như người ta vẫn hay nói, cái gì đến nhanh quá, thì cũng ra đi chóng vánh như lúc nó đến. Phải chăng vì thế anh cũng rời xa em, nhẹ nhàng như gió thoảng? Phải chăng vì thế nên anh ra đi mà không cần nói với em một lời giải thích, không cần cho em một lí do? Em đặt niềm tin nhầm chỗ hay em quá thành thật với anh? Bao nhiêu câu hỏi cứ hiện về` trước mắt em, em chẳng thể khóc, cũng chẳng thể cười. Nấc nghẹn. Em hoang hoải đi tìm lại mình trong những cơn mưa dài về` trên phố` đêm.

Em với anh chẳng phải là tình đầu, bởi trước em, hình bóng người con gái đó vẫn luôn chiếm đầy tim anh, dù bây giờ chị ấy đã đến bên người khác. Mỗi lần anh kể về` chị ấy, về` nơi anh hẹn hò, về` những món ăn chị ấy thích, em lặng yên. Trước mặt anh, em bình thường lắm, để rồi khi về` đến nhà, mình em với đêm, nước mắt nhòe mi. Em biết mình chẳng có quyên ghen tuông với chị

Ấy, bởi chị ấy là người đứng trước, người có được cả anh. Còn em, phải chăng với anh, chỉ là một bóng hình thay thế khi anh đang vô tình đi lạc? Vậy nên sau những phút quan tâm, sau những lời đường mật, sau những cuộc điện thoại hằng đêm, sau những lần gặp gỡ. Anh chẳng thể nào quên chị ấy. Chỉ có em vẫn cứ ảo tưởng chạy theo bóng hình anh, một bóng hình mà trái tim chưa bao giờ thuộc về em. Dù có cố gắng thế nào, anh cũng chẳng thể dành cho em một góc nhỏ trong tim mình. Thế thôi, em đành ra đi, tình yêu không thể có khi chỉ một bên cố gắng, em không thể ôm mãi mối tình đơn phương này được. Dù sẽ có những ngày em chìm đắm trong hai bờ quên - nhớ, đắm chìm trong khói thuốc và men say. Dù sẽ có những ngày em dối theo anh vô vọng. Nhưng em sẽ tìm cho mình một người dù không hoàn hảo nhất, nhưng lại xem em là quan trọng nhất. Đến một ngày nào đó, nếu giật mình nhìn lại, em không còn bên anh, khi đó mong anh đừng hối hận, đừng giày vò bản thân mình. Chỉ mong với anh những sai lầm trong quá khứ sẽ trở thành bài học giúp anh biết sống tốt hơn trong hiện tại và tương lai. Tạm biệt anh, người chưa hề yêu em, nhưng là người em đã từng yêu.

Chỉ mình em nơi đây

Tác giả: Carmen Nguyen

Tình đơn phương, mọi thứ chưa kịp bắt đầu đã kết thúc. Tình chưa thắm đã vội ly tan, tiệc chưa tàn người đã quay gót.

Em biết anh khi anh đã thuộc về người khác, nhưng con tim luôn có lí lẽ riêng của nó khi lí trí biết rằng, con đường cảm xúc đang cất bước chỉ đưa con người vào ngõ cụt hay vực thẳm mà thôi! Em không nghĩ sẽ mang anh khỏi vòng tay của chị, chỉ mong được yêu thương anh một cách tự nguyện mà không đòi hỏi đáp lại. Có thể em đã quá tham lam khi cho rằng, trong tim anh vẫn còn đủ chỗ cho một người nữa và mọi quan hệ kia sẽ không quá chật chội khi thêm vào một người - là em. Em đã ích kỉ, đã cho rằng chỉ cần yêu anh thì mọi thứ đều có thể giải quyết được dễ dàng, mà lại quên mất những điều đó chỉ xuất phát từ em, một mình em và chỉ trong suy nghĩ của em mà thôi!

Bản thân em sợ mình sẽ thành kẻ thứ ba phá tan hạnh phúc gia đình người khác nên đành mang trong lòng tình yêu áy không một lời bày tỏ. Một tình yêu buộc phải kìm nén, phải chôn chặt trong lòng dù bao khát khao vẫn thẳng ngày áp ủ, chỉ mong một lần được nói ra, một lần được lắng nghe và thấu hiểu. Em mong một lần được ôm lấy anh, hít hà mùi tóc hay rúc mình vào anh để cảm nhận mùi cơ thể anh như một thứ mùi hương như đã quen thuộc từ thuở nào. Thật sự mong một lần được chạm vào anh cho ta thuộc về nhau, để rồi mỗi người sẽ đi tiếp trên con đường của mình mà không ngoái lại. Con tim yêu chưa khi nào thôi khao khát một lần được nhìn nhận, được biết đến và đáp trả dù chỉ một chút thôi.

Anh và em như những đường thẳng cắt nhau, ta giao nhau trong một khoảnh khắc ngắn ngủi của cuộc đời để trong những vội vàng ấy ta chỉ kịp trao nhau những yêu thương vụng về mà chẳng thể thốt nên một lời nào, chẳng thể cho nhau một hy vọng nào cho mai sau. Tất cả chỉ là một khoảnh khắc, một thoáng chốc cho cảm xúc đến rồi đi trong vội vàng. Những cảm xúc ấy, tuy ngắn ngủi, tuy vội vàng nhưng nào có phải không nô ng nàn hay hời hợt.

Với anh, tất cả những điếu em cho đi đều xuất phát từ sâu trong tim dù em biết tình yêu này từ khi khai sinh đã mang lấy sai lầm. Một tình yêu đáng lẽ không nên có, không được phép tồn tại nhưng nó đã tồn tại trong tim em, sống trong những xúc cảm chân thật và nâng niu dịu dàng nhất. Tình yêu ấy không có lỗi, lỗi lầm là em đã đến quá trễ, sau người ta một bước nên đành nhìn anh hạnh phúc mà quay lưng đi, cho niềm tin yêu của anh và chị ấy còn mãi đong đầy. Em nơi này, ôm ấp lấy những thương yêu trong tưởng tượng để sưởi ấm chút hồn cô đơn với mảnh tình thừa.

Rồi em sẽ đi, mang theo tình yêu muộn màng dành cho người để mong một mai nắng ấm sẽ xua mây mù, tình yêu kia sẽ luôn đi theo em trên con đường vạn lý độc hành. Chỉ là em sẽ luôn mang theo trong mình một hình bóng, một chút hương tình yêu từ lâu góp nhặt để khắc cốt ghi tâm về một người em đã yêu, đã trót vấp vương sợi tình. Tình đơn phương - nơi chỉ có mình em yêu anh, tự ru mình trong giấc mộng dài với những ấm nồng tưởng tượng để khi thức giấc yêu thương kia hóa u sầu!

Yêu Thâm

Tác giả: Dew Nguyen

Mùa thu tràn về trên từng góc phố nhỏ. Sân trường cũ cũng phủ đầy những xác lá vàng rơi. Chàng trai thẫn thờ ngồi hàng giờ trên ghế đá. Trái tim chàng giờ đây lạnh giá của mùa đông.

Tà áo dài bay phất phơ nơi hành lang lớp học. Bỗng có tiếng tút tút gọi: "Mẹ ơi!", Chàng trai đưa mắt nhìn theo khung cảnh đó. Chợt nhớ lại hình hài người thiếu nữ năm xưa. Cũng tóc bím lác lác lu đầy tinh nghịch và đôi mắt trong veo thích nhìn trời, đã khiến chàng chơi vui trong lưới tình thời trai trẻ áo trắng thuở xưa.

Chàng rời đi trong những cái thờ dài buồn bã đan thêm cả chút an bài chấp nhận. Bỏ cả sau lưng một thời kỳ niệm và cả một tình yêu thâm lặng trọn bao năm. Chàng chỉ thâm trách mình sao khờ dại quá, để nợ tình đã theo kẻ sang sông...

Hóa ra, người đàn ông cũng yêu thâm, cũng khờ dại sợ hãi như ai thôi. Chỉ có điều thứ tình cảm ấy còn nặng nề buộc chữ "sĩ" lên vai. Chàng nào cũng quyết học tài làm nên nghiệp, đành hờ hững với tình ai. Cứ định ninh sau này quay trở lại sẽ tỏ rõ lòng mình với em gái năm xưa. Mà nào ngờ thời gian đưa đẩy, tình phũ phàng làm người lỡ làng đến sau.

Trái tim người đàn ông cũng biết rỉ máu, cũng vỡ văng ra gục ngã trong lòng. Hận một nỗi yêu không nói đành ôm tình thâm muôn nỗi. Tình vỡ rồi giờ ôm buồn còn làm được điều chi. Chỉ có thể trái lòng với men rượu. Tình vỡ rồi đành cất bước quay đi.

Người đàn ông si tình lại vùi mình vào những ngày gió thổi, chờ tim mình thôi những nỗi nhớ mong.

Người đàn ông bước thong dong trên đoạn đường phía trước. Nếu có lỡ bắt gặp một cuộc tình thứ hai. Có lẽ sẽ chẳng còn khờ dại đơn phương mà đem tình đi tha hương lìa nữa. Mà sẽ dừng lại, thua ngổ trước sau để mau mau đem tình về trong yên ấm.

Lỡ làm yêu thêm người thứ nhất, anh sẽ chẳng dại khờ để mất người thứ hai.

Chạy về phía thiên đường...

Tác giả: Hải Văn

- Nhanh lên má' y đưa oi! Mình sắp tới thiên đường rồi đó.

- Ừ chờ bọn tớ với.

[...]

Ba chúng tôi là một nhóm bạn thân, gồm hai trai, một gái. Cả tôi và cậu á' y đều yêu một cô gái - không ai khác đó chính là bạn đồng hành cùng chúng tôi trong suốt chặng đường đi phượt. Chúng tôi yêu phượt và yêu cùng một cô gái.

Nhưng đơn giản tôi chỉ là kẻ yêu đơn phương. Còn em, em đã thuộc về cậu á' y, cũng là người bạn thân của tôi.

Chúng tôi lớn lên cùng nhau, học phổ thông cùng nhau, cùng là top sinh viên giỏi toàn diện và lên đại học thì mỗi đứa một nơi nhưng lại cùng thành phố hoa lệ - Hà thành. Nhưng không dừng lại ở đó, chúng tôi có chung niềm đam mê phượt, du lịch sau khi tốt nghiệp đại học.

Tôi thích em ngay từ lúc học phổ thông, tôi vẫn luôn âm thầm dõi theo em từng bước đi, từng hơi thở. Có lẽ không có một ngôn từ nào có thể diễn tả nỗi được tình yêu tôi dành cho em nhiều đến mức nào, chỉ biết mỗi khi em cười, tôi luôn sẵn sàng gạt bỏ mọi thứ chỉ để nhìn em cười, nghe em khóc.

Có lẽ chuyện tình của tôi khác với rất nhiều mối tình đơn phương khác. Ở nhiều người yêu đơn phương, họ chọn cách cho

mình yêu thầ m lặg, không thỏ lộ hay bộc bạch với người â y. Còn tôi...

Tôi đã mạnh dạn đứng trước mặt em â y và nói: “Anh yêu em.”

Nhưng rồ i chính vì câu nói â y đã làm tôi đau lắ m, nó như ăn mòn dầ n vào tâm can tôi mỗi ngày. Bởi em nói: “*Em đã thích người khác rồ i.*”

Hôm đầ y tôi đã chạy thật nhanh để biế n mắ t khỏi em, tôi lẩn trốn khỏi thành phố đó suốt một tuầ n. Một tuầ n mà dài như cả năm, tôi bơ vơ như kẻ điên không biế t đường về . Tôi nghe cậu â y kể lại, em đi tìm tôi suốt mắ y ngày trời mà không được. Nhưng tôi biế t em đi tìm tôi là vì em sợ tôi nghĩ quắ n, làm điề u đại dộ t, chứ không phải vì tình yêu hay cái gì khác. Nhưng dù là ý đồ` gì đi chẳng nữa, những gì em làm cho tôi điề u khiế n trái tim tôi tan chảy điề n vỡ vụn.

Rồ i cuồ i cùng tôi cũng trở lại cuộc số ng thường ngày, tôi không ủ rũ mà thay vào đó vẫn cười nói vui vẻ với em. Vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra.

Cho điề n khi lên phố lớn học tập, tôi thầ y mình vẫn rắ t yêu em vẫn không thể tài nào quên được hình bóng dịu dàng của em trong trái tim tôi. Nhưng nhớ lại lầ n đầ u tỏ tình bị em từ chồ i, tôi đã không thể có lầ n thứ hai dưỡ ng cảm mà bày tỏ tình cảm của mình được nữa.

Tôi đành chọn cho mình tình yêu đôn phương!

...

Hà Nội mùa này đầ y gió, mùi hoa sữa len lỏi khắ p con phố khiế n tôi càng nhớ em da điề t, tôi muồ n cùng em rong chơi khắ p

xứ Hà thành, nắm tay thật chặt băng qua những chiếc mưa hời hợt, rồi lui cui ăn nhanh ở mấy quán vỉa hè bên đường quen. Rồi lòng vòng đèo em trên chiếc xe đạp cà tàng sinh viên mà cười cho hả hê...

Nhưng giờ có lẽ em đang bận làm một công việc nào đó, hay cũng có thể nũng nịu bên anh chàng người yêu là bạn thân của tôi. Tôi sợ phải chứng kiến cảnh hai người đang tay trong tay, tôi không chịu đựng được điều đó. Đôi chân tôi muốn ngã khuỵu khi từng cơn đau nhói lên từng hồi, tôi cũng không thể vì tình yêu mà chán ghét tình bạn, nhưng cũng không làm sao để chế ngự được nước mắt, niêm đau khi em bên cậu ấy.

...

Rồi đến mùa du lịch, tất nhiên là tôi sẽ rủ hai đứa đi cùng cho vui rồi. Chúng tôi lại ngồi cùng nhau lập plan để chuyển đi hoàn hảo nhất. Mùa này hoa dã quỳ nở rục khắp Đà Lạt, tôi yêu hoa dã quỳ như yêu mùi hương trên mái tóc em. Đây không phải lần đầu tiên chúng tôi đặt chân lên mảnh đất này, năm trước tôi, em và cậu ấy cũng cùng nhau rong ruổi khắp nẻo. Tôi nhớ đã cài lên mái tóc em đóa quỳ vàng lung linh và rục rờ như nụ cười của em.

Nhưng đến gần ngày đi, tôi không biết có chuyện gì nhưng em và cậu ấy gọi điện xin lỗi tôi bảo rằng không tham gia chuyến này nữa. Vì hai người đều không nói nguyên do nên tôi đành tự tìm hiểu.

Em và cậu ấy quyết định tổ chức lễ cưới bởi em đang mang trong mình đứa con của cậu ấy. Tôi nghe tin như sét đánh ngang tai, mọi thứ xung quanh như đổ vỡ tôi đen mù mịt. Tôi không tin được chuyện này có thể xảy ra trong thời gian chóng mặt như vậy được. Bỏ ngoài tai ư? Chỉ được một lúc thôi. Giả vờ không tin ư? Càng đau khổ đến nhường nào. Thôi thì tôi đành chấp nhận và thầm chúc phúc

cho em và cậu ấy hạnh phúc, như thế thì tôi mới nguôi ngoai lòng thương về em, để khỏi luyến lưu gì thêm nữa về em.

Và tôi vẫn tiếp tục chuyển hành trình đến thiên đường, nơi mà tôi nghe nói có một loài hoa ở vách đá, nếu ai có thể hái được bông hoa ấy thì suốt quãng đời còn lại sẽ được sống hạnh phúc với người mình yêu.

Tôi một mình xách balo lên đi mãi, cứ thế đi mãi cho đến khi mặt trời dần trôi qua núi. Tôi ngoảnh lại sau lưng thấy một màu xanh bạt ngàn của đồng quê, nhà cửa. Tôi nghe thoang thoang đâu đây tiếng pháo hoa, hò reo trong đám cưới, chắc có lẽ là dịp lễ hạnh phúc của em. Tôi thật đáng trách khi ngày cưới của hai người tôi thương yêu nhất lại không có mặt tôi, nhưng liệu tôi đến có thể vui được hơn không?

“Tôi tiếp tục đi cho đến khi nào mệt lả, ngã trên một tảng đá to bằng cái nhà, xung quanh là vách núi cheo leo. Tôi hái được bông hoa trên vách đá khô cằn ấy, đó là loài hoa rất đẹp, tỏa một mùi hương ngào ngạt, nhưng rất dễ chịu. Rồi những ngày sau, tôi được lấy em, em mặc chiếc áo cưới lộng lẫy chạy trên bờ biển dài cát trắng, còn đằng sau là tôi chạy theo em cười đùa vui sướng. Bóng nắng đổ dài trên bãi cát, dát bạc cả một bãi biển màu lung linh.”

[...]

Nhưng rồi tôi nhận ra đó là giấc mơ, khi tỉnh dậy tôi thấy đôi mắt mình ướt đầm, cứ ngỡ là đêm qua sương trên cành cây nhỏ xuống nhưng không phải, có lẽ vì tôi quá hạnh phúc nên khóc trong niềm vui sướng.

Tôi thức dậy, giấc mơ đó là động lực để tôi tiếp tục chuyển hành trình đến thiên đường.

[Tản văn trích trong truyện ngắn cùng tên “Chạy tới thiên đường”
- Hải Văn]

Có một thứ hạnh phúc không được chạm vào

Tác giả: Mộc Miên

Có một thứ hạnh phúc không được chạm vào, đó là thứ cảm giác tim đập loạn nhịp vì một người nào đó, vì một ánh mắt nào đó mà bản thân không thể tới gần họ, không thể thốt ra những lời yêu với người đó. Thứ hạnh phúc đó không thể chạm được vào. Vì đó là thứ tình cảm, cảm xúc yêu một người không yêu mình.

Yêu một người không yêu mình là điều mà chẳng ai muốn lựa chọn. Nhưng đó là thứ cảm xúc của con tim mà lí trí không tài nào thắng nổi. Đó là thứ cảm giác mà không biết bao lâu bản thân cô đem ra lí giải, vẫn không tài nào có được câu trả lời. Tại sao mình lại yêu người đó, tại sao tim lại đập loạn nhịp khi nhìn thấy người đó, tại sao mắt mình lại mờ i rờ i như thế khi chạm phải ánh mắt của người đó, tại sao ánh nhìn của bản thân lại luôn hướng về phía người đó khi đang bước đi? Dẫu biết rằng họ chẳng mấy may để ý gì đến cảm xúc của ta.

Đời người, thứ đáng sợ nhất không phải là chia ly và đau khổ, cũng chẳng phải là cô đơn. Mà đáng sợ nhất là con tim cứ mãi ngủ vùi trong những cảm xúc khô khô c, trống rỗng. Thế nên, khi tim biết loạn nhịp và đập hồ i hợp trong lồng ngực vì một ai kia, dù người ta không yêu mình thì đó chẳng phải cũng vẫn là một cảm giác của hạnh phúc rồi i đây sao?

Giữa những người xa lạ trong cuộc sống này, giữa những người vẫn vô tình lướt qua nhau giữa nhân gian rộng lớn này, có một người ở lại trong tim ra, để ta biết nhớ, biết thương, biết trăn trở với một

ánh nhìn. Đó cũng là một cảm giác của hạnh phúc, khi biết rằng trái tim ngoan mẽ vẫn chứa đựng những yêu thương nồng say. Say đắm một người đâu cần có lý do, say đắm một người cũng đâu mong đợi sẽ được đền đáp.

Đó là thứ hạnh phúc không được chạm vào. Vì người không yêu ta, vì người không thuộc về ta nên thứ hạnh phúc đó ta chỉ có thể giữ lấy làm của riêng mình. Đôi lần, không ngăn được những bồng hời của cảm xúc muốn nhắn tin với người ta chỉ để nói một câu: “*Em yêu anh*” mà chẳng đủ cam đảm. Ta sợ người nói lời chớ từ, ta sợ tim ta vụn ra, ta sợ đánh mất thứ hạnh phúc nhỏ nhoi khi yêu đơn phương một ai đó...

Đem tình cảm đặt vào một người không yêu mình, trái tim sẽ phải đi qua biết bao cung bậc cảm xúc của sự nhớ thương, chờ đợi, bồng hời, âu lo, đoán ước, rồi cả thất vọng và mất mát. Giống như đem tim ra mà đặt cược vào một chuyến dò đường giữa khơi xa. Người như một ngọn hải đăng xa bờ, hướng về đó thì ấm áp, muốn đi về đó, muốn chạm vào ngọn hải đăng ấy. Nhưng giữa biển và ngọn hải đăng vẫn có một khoảng cách rất lớn là bờ, mãi mãi không thể tiến tới gần hơn được.

Yêu đơn phương một người... mãi là thứ hạnh phúc không được chạm vào! Vì chạm vào rồi sợ sẽ vỡ tan mà thôi!

Hãy cứ để tôi là người tình em nhé

Tác giả: Phím Nhạc Lòng

Tôi yêu em! Ừ, tôi không phủ nhận. Là tôi yêu em, trăm ngàn lí do cũng không thể nào giải thích được.

Tôi yêu em, yêu bả`ng cả trái tim này, trái tim đang vì em mà từng ngày đau thắ`t, từng ngày, từng ngày chịu nhiê`u hơn một vế`t thương, sâu hoắ`m.

Tôi yêu em. Và tôi chẳng thể nào dừng lại được tình yêu đang chảy trong người mình, không thể ngừng lại được, không thể ngừng yêu em!

Tôi yêu em. Đúng. Tôi yêu em. Tôi chỉ muố`n ôm em thật chặt vào lòng, nói với em rắ`ng “tôi yêu em”, chỉ muố`n em là của riêng mình, nhưng tôi không làm the` , tôi không làm được. Ai mà chả có những phút yế`u lòng, và một thắ`ng đàn ông như tôi cũng không ngoại lệ. Đúng the` , giờ phút này đây chính là lúc tôi thắ`y mình yế`u đuô`i, thắ`y mình không đủ tự tin, không đủ can đảm, tôi thắ`y mình nhút nhát và sợ hãi.

Em có hiểu tôi không?!

[...]

Tôi yêu em! Tình yêu ấy cứ âm ỉ cháy ngày một lớn dầ`n. Tôi biế`t em không yêu tôi. Cái vòng quắ`n quanh giữa người với người sao chua xót và đắ`ng cay tới the` . Em luôn hướng về` người ấy, còn tôi thì lại luôn dõi theo em!

Đã bao lâu rồi tôi thấy em khóc, đã bao lâu rồi tôi thấy người đó phụ bạc em, làm em tổn thương... Vậy mà em vẫn cứ yêu. Giống y như tôi yêu em vậy, biết trước là sẽ đau nhưng vẫn cố chấp yêu bằng cả sinh mệnh của mình. Đã bao lâu như thế, tôi chỉ muốn chạy lại dùng sức mạnh và sự gào thét để đánh hấn ta, dùng đôi tay của tôi ôm em thật chặt vào lòng, dùng bờ vai tôi làm nơi em dựa dẫm... Nhưng, tôi lầy tư cách gì đây? Tư cách gì để làm những điều đó? Người yêu à?... Không. Em đâu có yêu tôi, chỉ có tôi mang trong mình một tình yêu đơn phương đúng nghĩa. Vậy... là người tình? Tôi không biết. Tôi không biết em có thể để tôi làm điều đó hay không, với tư cách là một người tình, một người tình lặng lẽ?

Em thừa biết tình cảm tôi dành cho em là gì. Nhưng em lại chọn cách trốn tránh, em nói em đã quá mệt mỏi rồi. Ừ, tôi không bắt ép em phải đối mặt, bởi tôi không muốn em mệt mỏi thêm nữa. Nhưng em hãy cứ để tôi là một người tình lặng lẽ được không? Tôi yêu em, yêu theo cách của riêng mình!

Tôi hận kẻ làm em khóc, và tôi ghét bản thân mình làm em khó xử. Vậy nên tôi chọn cách im lặng. Im lặng để yêu em!

Đúng. Tôi là một gã si tình? Yêu em, nhưng sẽ chẳng bao giờ có được trái tim em!

Đừng khóc! Tôi hiểu cái cảm giác yêu mà không được nói ra khó chịu tới nhường nào, đau tới bao nhiêu. Nhưng tôi không muốn làm em khóc, không muốn em phải suy nghĩ, càng không muốn em trốn tránh tôi thêm nữa. Chỉ là tôi cứ quan tâm em, yêu em nhưng âm thầm và lặng lẽ. Với tôi, thế là đủ!

Em đừng gượng gồng mình lên mà chịu đựng những tổn thương do ai kia mang lại. Muốn khóc thì hãy cứ khóc đi, rồi em sẽ thấy nhẹ lòng hơn. Nào, em có cần không, tôi cho em mượn bờ vai tôi để

khóc!?! Tôi chỉ muốn thấy em cười, em cười rất đẹp - cô gái mà tôi yêu! Những lúc em gục ngã, những lúc em yếu lòng, những phút giây không ai bên cạnh... em hãy nhớ rằng, bên em vẫn có tôi. Hãy kể tôi nghe những nỗi buồn em giấu kín, hãy nói tôi nghe những nỗi đau và tổn thương em đang phải gồng mình chịu đựng, tôi sẽ im lặng ngồi bên em, sẽ cùng em cười, sẽ cùng em khóc, sẽ cùng em san sẻ những nỗi đau. Nào, hãy để tôi giữ hết những nỗi đau cho em, tôi chỉ muốn thấy em cười, còn lệ rơi hãy cứ để mình tôi cầm nín. Chỉ cần thấy em hạnh phúc, chỉ cần thấy em cười, tôi cũng sẽ cảm thấy cuộc sống này của mình có ý nghĩa hơn!

Tôi yêu em trong lặng lẽ, nhớ em trong âm thầm. Thương thầm, nhớ trọn, cái cảm giác đó chẳng còn lạ lẫm gì nữa phải không em?

Ừ. Hãy cứ sống, sống hết mình cho tình yêu trong tim đang cháy. Hãy cứ yêu và yêu thôi em. Đừng khóc nữa nhé, hãy mạnh mẽ lên, mỉm cười lên, hãy nói với người ấy rằng em yêu người ấy, yêu nhiều lắm! Hãy can đảm yêu, can đảm sống với tình yêu của mình.

Em hạnh phúc, như thế là đủ rồi!

Còn tôi... Hãy cứ để tôi là một người tình, lặng lẽ ở bên em!

Có những cuộc gặp gỡ trong đời không là định mệnh

Tác giả: Sương Khiết

“**N**ếu anh nói thích em tại nơi mình gặp nhau lần đầu tiên thì em sẽ luôn chờ anh ở đó.”⁽¹⁾

Trong cuộc đời này, có những cuộc gặp gỡ mà chúng ta chỉ có thể gọi nó bằng cái tên giản đơn, là những cuộc tao ngộ. Nghĩa là, những lần chạm mặt giữa con người với nhau trong thế giới này đều chỉ là ngẫu nhiên, là tình cờ hoặc cũng có thể là do chính sự lựa chọn của chúng ta ngay tại thời điểm đó, chứ không do bất kỳ bàn tay định mệnh nào sắp đặt, như tôi và anh vậy.

Tôi gặp anh lần đầu tiên vào mùa hè năm hai mươi tuổi. Khi đó tôi chỉ mới là sinh viên năm thứ ba đang loay hoay tìm nơi thực tập. Còn anh, một người đàn ông ba mươi tuổi đã có sự nghiệp ổn định và vị thế xã hội vững chắc. Ngày đó, tôi gửi CV đi rất nhiều nơi và cũng từng ấy nơi gọi tôi đến phỏng vấn. Tôi đã phân vân giữa rất nhiều sự chọn lựa để rồi cuối cùng, tôi từ chối tất cả và chọn nơi mà tôi từng mơ ước sẽ thuộc về - cũng là nơi mà anh đang công tác. Anh không là người phỏng vấn tôi, không là cấp trên càng không phải đồng nghiệp. Anh đơn thuần chỉ là điểu tình cờ mà tôi may mắn gặp được trong thế giới nhỏ bé này. Tôi ngưỡng mộ sự chững chạc của anh. Tôi cảm mến giọng nói trầm ấm và ánh mắt nồng nàn của anh ngay từ lần đầu tiên chạm mặt. Một con bé chỉ mới hai mươi tuổi như tôi mang sự nhạy cảm mà nó sở hữu cùng hình

mẫu lý tưởng mà nó luôn ấp ủ, bước ra thế giới bên ngoài mà không hề hay biết rằng, đến một ngày nó sẽ được gặp hình mẫu ấy bằng xương bằng thịt.

Một lần tình cờ, tôi tìm được facebook của anh. Tôi gửi đi lời mời kết bạn và mong chờ nhận được sự hồi đáp từ anh. Cuối cùng, anh cũng chấp nhận để tôi làm bạn trên facebook. Những lần nói chuyện thâu đêm, những lời động viên, an ủi, những lời khuyên chân thành, những dòng cảm xúc không tên len lỏi vào tim để rồi tôi thích anh lúc nào chẳng biết. Và trong thâm tâm, tôi nghĩ rằng anh cũng vậy.

Tất cả những điều đến và đi trong cuộc đời này đều có nguyên do của nó. Có những sự thật chúng ta càng muốn biết chỉ càng tự khiến bản thân thêm đau lòng.

Đó là một buổi chiều nhạt nắng, khi tôi đang ngồi trong căn phòng trong suốt nhìn ra bên ngoài, tôi bất chợt thấy anh. Tôi đứng lên và bước về phía anh nhưng có một điều gì đó khiến bước chân tôi khựng lại. Đó là cô gái đang đi bên cạnh anh, tay trong tay cùng anh nói cười rất hạnh phúc. Lòng tôi đầy hẫng hụt. Khoảnh khắc nhìn hai người họ lướt qua cuộc đời tôi cũng là lúc tim tôi như vỡ ra thành trăm nghìn mảnh. Tôi ước những điều tôi vừa nhìn thấy chỉ là một cơn ác mộng, rồi sẽ sớm tan nhanh.

Những năm tháng sau này, thỉnh thoảng tôi vẫn bất chợt gặp anh ở đâu đó trong thế giới bé nhỏ ấy. Anh nhìn tôi có khi cười, có khi không. Có lẽ anh không còn nhận ra tôi là ai, không nhớ nổi tôi từng tồn tại trong mảnh kí ức nào của anh. Riêng tôi, tôi vẫn luôn nhớ rõ

về nơi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau, về những câu chuyện mà anh kể hằng đêm, về những ấn tượng tốt đẹp mà anh mang lại.

Có những người trong cuộc đời này, ta biết, ta gặp được họ chỉ là ngẫu nhiên, là tình cờ, chứ không là định mệnh. Thật ra, anh chưa từng nói thích tôi, chỉ là do tôi tự huyễn hoặc bản thân mình rằng, anh cũng thích tôi nhiều như tôi thích anh vậy. Anh đã từng là người động lực rất lớn cho tôi, từng khiến tôi hạ quyết tâm muốn được ở lại đây để nhìn thấy anh mỗi ngày. Thế nhưng, kể từ khoảnh khắc anh bước ngang đời tôi cũng là lúc tôi tự đánh rơi quyết tâm của mình.

Ngày tôi kết thúc thời gian thực tập cũng là lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh giữa bề bộn cuộc đời. Và tôi đã luôn cầu chúc cho anh được vui vẻ, hạnh phúc và may mắn với những điều mà anh đã chọn lựa. Dù sao đi nữa, với tôi, anh vẫn luôn và mãi là kí ức đẹp nhất tuổi hai mươi của mình.

Vòng tròn của những yêu thương lạc lối

Tác giả: Tuấn Phạm

Tôi tin rằng, chỉ những ai đã từng rơi vào tình huống phải chọn giữa kẻ thương mình và bóng hình mình thương, mới hiểu thấu dòng xúc cảm mâu thuẫn đong đầy trong những năm tháng tuổi trẻ nhiều ưu tư này. Dòng đời dẫn nhiều biến động hay êm ả chảy đều, ta chỉ mong được yêu vẹn tròn. Không lừa dối. Không toan tính. Nhưng rồi, đôi khi con tim lạc lối trước người chẳng bao giờ có hình bóng mình trong lòng, để mỗi đêm thấm đẫm nước mắt trên chiếc gối êm ái mà tâm khảm xót xa với vội. Thế là từ đó, tâm can lại nặng lòng chờ đợi kẻ chẳng bao giờ chờ đợi mình. Mỗi buổi sáng, ta đánh thức người dậy. Thấy người cười, ta vui. Thấy người khóc, ta sầu. Đêm xuống, nhắm mắt lại cầu nguyện người mơ về ta. Vòng tay lúc nào cũng dang ra, chực chờ được ôm trọn hình hài bé bỏng ấy. Thế rồi, chợt cay đắng nhận ra, người không cần mình.

Rồi một hôm, có kẻ khác phải lòng ta, nhưng tâm can ta chỉ mãi vương vãn người ấy. Yêu thương trở thành một vòng tròn luân quản chẳng thể nào thoát ra. Từ chối không đành, bởi đã từng hiểu cảm giác yêu đơn phương đón đau thế nào. Chấp nhận chẳng xong, bởi biết ta còn nặng lòng với người khác. Cứ thế, dần vật vờ và xót xa, buồn bã rồi tuyệt vọng, mọi cung bậc cảm xúc cứ lần lượt lướt qua, đưa ta vào sự mâu thuẫn cùng cực.

Nhưng rồi một ngày nào đó, con người sẽ hiểu ra không có lựa chọn hoàn hảo tuyệt đối, tình cảm rồi cũng tàn lụi dần được bởi đã gặp một cách chắc chắn như thế nào. Một ánh mắt có thể giết chết những năm tháng dài xây dựng tình yêu. Một giọt nước mắt

của kẻ lạ khiến con tim tưởng chừng kiên tâm khắ c một bóng hình bỗng nhiên đổi thay tức khắ c. Vì thế, khi tuổi trẻ vẫn còn, cuộc đời chưa bó buộc vào ta những trách nhiệm đầ y lý tính, xin hãy học cách buông tay và chồ i từ.

Buông tay một tình yêu không có kắ t quả.

Chồ i từ yêu thương lạc dòng giữa hai bản thể có duyên nhưng vô phận.

Lắ ng nghe trái tim mình vỡ vụn vì đau, vì tuyệt vọng, xót xa và đầ ng cảm. Bởi mai sau, khi nỗi lo toan cơm áo gạo tiề n ập đế n, cảm tính sẽ bị đắ y lùi. Con người sẽ trở thành bộ má y đầ y lý trí với một trái tim lạnh.

Đôi khi, yêu và đượ c yêu, đầ ng cảm với nỗi đau kẻ khác để nghe tiề ng lòng mình xô n xang kiệt quệ cũng là niề m hạnh phúc đáng trân quý...

Yêu đơn phương bạn thân

Tác giả: Yumi Trầ`n

Tôi có một cô bạn thân, chúng tôi thân từ câ`p III. Sẽ chẳng có gì là lạ, nế`u như sự thân thiế`t này không làm tôi yêu cô ấy.

Quan trọng là, chúng tôi, cả hai đē`u là con gái. Và quan trọng hơn là, dù bây giờ hai đē`ra đã hai nơi, dù có nhiē`u mô`i quan hệ mới, tôi cũng đã và đang yêu cô ấy, dù chỉ đơn phương.

Ngày còn học câ`p III, chúng tôi đi đâu cũng có nhau. Cô ấy dịu dàng, mắ`t sâu và nụ cười rấ`t duyên, dù không thật xinh đẹp, cô ấy vẫn có rấ`t nhiē`u người theo đuổi. Còn tôi, tôi là một cô gái không bình thường - tôi biế`t điē`u này vào năm chúng tôi học lớp Mười một. Vào cái ngày cô bạn của tôi bị một đám con gái bao vây và đō`n vào góc tường đe dọa vì nghi ngờ bạn của tôi quyē`n rữ một tên hotboy trong trường thời điể`m đó. Tôi, trước khi kịp ý thức được chuyện gì đang xảy ra, đã thấ`y mình lao vào và ôm lấ`y cô bạn, lãnh trọn những cú đạ`p của bọn con gái hung hăng ấy, thậm chí còn bị nắ`m tóc kéo đi, nhưng tôi không đau tẹo nào, khi nhìn thấ`y ánh mắ`t thẳng thố`t của cô ấy, tôi còn đau hơn thē`. Sau chuyện đó, lúc ngồ`i băng bó lại những vế`t thương trên vai tôi, cô ấy khóc, bị đánh nhiē`u như vậy cũng không rơi một giọt nước mắ`t nào, chỉ đē`n khi nhìn thấ`y những vế`t thương trên vai tôi.

Sau chuyện đó, cô ấy nuôi móng tay dài, và trừ lúc chỉ có mình tôi, cô ấy luôn buộc tóc cao lên. “Tớ để móng tay dài, sẽ có lúc tớ bảo vệ đượ`c cậu, bạn hiē`n ả.”

Tôi cắ`t tóc ngắ`n, mang giầ`y đinh và ăn mặc như một đē`ra con trai. Cô bạn ngạc nhiên và gặ`ng hỏi, nhưng tôi im lặng. Tôi sợ, như

bao người chột nhận ra mình không bình thường khác. Tôi không biết phải nói sao cho cô ấy hiểu những cảm giác mà mình vừa mới nhận ra.

Và mọi chuyện bắt đầu trở nên rắc rối. Bắt đầu có những tin đồn rằng chúng tôi... yêu nhau. Nhiều hôm chúng tôi đến lớp và nhìn thấy những dòng chữ viết ẩn ý trên bảng. Tôi không có phản ứng gì đặc biệt, vì sự thật như thế thì tôi còn nói được gì nữa. Và, tôi cũng không thể sống cho người khác hài lòng được, sống như vậy mệt mỏi lắm. Nhưng cô bạn của tôi thì phản ứng rất mạnh, cô tìm, bắt những kẻ viết lên bảng, mắng chúng và bắt phải xin lỗi tôi trước mặt cả lớp. “Tớ đã nói là sẽ bảo vệ cậu, cho nên tớ sẽ làm cho họ phải xin lỗi cậu, biết chưa?”

Tôi đã nói thật với cô ấy, một lần duy nhất, vào đêm chia tay trước khi mỗi đứa lên đường đi thi đại học. Cô bạn của tôi đã im lặng rất lâu, không ngạc nhiên, không shock, không bảo tôi ngừng đùa lại đi, cũng không mắng tôi điên như tôi vẫn tưởng tượng hàng trăm lần trước đó. Cô chỉ bảo tôi về đi và mở cổng bước vào nhà. Sau này cô ấy mới nói, đêm hôm đó đã khóc rất nhiều, vì thương tôi. Cho đến hôm nay, cô ấy vẫn là người duy nhất biết được bí mật của tôi và giữ kín nó. Tôi vẫn yêu bạn của tôi nhiều lắm, cô ấy biết đi đâu đó. Nhưng ngoài thương tôi, cô ấy không thể làm gì khác. Bởi vì chúng tôi không giống nhau.

Một đôi lần cô ấy khóc, nói rằng tại sao biết sẽ không có kết quả mà tôi vẫn cứ cố chấp như vậy. Ô, tôi đã từng thử rồi chứ, chọn học Đại học ở nơi không có cô ấy, mong khoảng cách và sự bận rộn sẽ làm tôi quên đi. Nhưng tình cảm đơn phương này mạnh mẽ đến kì lạ, hoặc là cái gì càng không thể có được người ta càng ao ước và lao vào, dù đôi lúc đau đớn lắm, buồn lắm, có lẽ đối với tôi, cô bạn thân đã quá đặc biệt rồi, tôi cố cách mấy cũng vô ích. Vậy là, dù biết rằng sẽ chẳng tới đâu hết, tôi vẫn cứ cố chấp yêu, đến

suốt đời và cam tâm tình nguyện, nhiều lúc muốn phát điên lên, nhưng lại không cách nào từ bỏ.

Một người bình thường yêu đơn phương đã đau lắm. Người như tôi yêu đơn phương lại còn đau khổ hơn. Cho dù cô bạn của tôi (đến lúc này) vẫn chưa có người yêu, thì tôi vẫn chỉ có thể yêu như vậy để suốt đời, đi song song bên đời nhau với tư cách người thương chứ mãi mãi không thể trở thành người yêu được. Yêu đơn phương - tình cảm đó đẹp lắm. Nhưng yêu đơn phương - cũng đau đớn vô cùng.

Yêu xa

Khoảng cách quá xa hay lòng người quá
ngắn

Tác giả: Nguyễn Thu An

uộc sống là một chuỗi những biến cố bất ngờ mà không ai trong

Chúng ta đoán trước được điều gì, trong đó có cả tình yêu. Những vật xung quanh ta, từ cành hoa ngọn cỏ chỉ cần chớp mắt là đã đổi thay muôn hình vạn trạng, có thể sẽ rực rỡ hơn nhưng cũng có thể đã lụi tàn. Vậy mà đôi khi người ta vẫn chấp nhận yêu xa dù không có gì đảm bảo rằng tình yêu ấy sẽ đơm hoa kết trái. Nói cho cùng khi yêu ai cũng muốn đợi chờ nhau, nhưng liệu đợi chờ có phải là hạnh phúc hay thời gian đang giết chết yêu thương khiến ta không còn đủ niềm tin, đam mê về nhau nữa.

Cảm giác mất đi tình yêu chưa bao giờ đón đầu bằng cảm giác ngày từng ngày cảm nhận tình yêu rơi từ từ như chiếc đồng hồ cát, đến một phút giây nào đó hoàn toàn trống rỗng, cạn khô. Xa quá hóa nhạt nhòa. Vắng nhau lâu ngày trở thành thói quen, buồn đến mức khi nhận ra rằng “*Có cũng được, không có cũng chẳng sao*”, vậy là người ta không còn yêu nhau nữa. Buồn đến nao lòng...!

Khi lòng yêu đuối, người ta cần cái siết tay để thấy mình còn có điểm tựa.

Khi rơi nước mắt, người ta cần cái xoa lưng để biết mình cũng được vỗ về.

Khi ngày nắng lung linh, người ta cần thấy nụ cười ai kia để thấy mình được yêu biết mấy.

Khi mưa bão ghé về, người ta cần tựa đầu vào vai ai đó để thấy mình bớt lẻ loi.

Vậy mà tất cả chỉ là tin nhắn, túi thân và người ta bắt buộc phải tập quen một mình, bắt đầu dĩ phải trở thành con người mạnh mẽ, rồi đến một ngày người ta bỗng mạnh mẽ thật sự, thế là kết thúc một tình yêu xa... Xin đừng trách chi nhau bởi ai cũng có bản ngã riêng mình, ai cũng cần một lần yếu đuối. Đâu ai phản bội ai,

đâu ai quên lời ước hẹn cùng ai, là chờ đợi quá lâu khiến con tim khô héo đó thôi. Những ngày dài cây tình yêu được vun xới bằng chút nắng ít ỏi kia liệu có còn xanh cành tốt lá, tình yêu theo đó cũng lụi tàn.

Đến một lúc nào đó không còn đủ niềm tin, không còn đủ nhớ nhung thì hãy cho nhau lối đi riêng. Hãy buông tay nhau khi tình chưa cạn kiệt để có thể gặp lại nhau, bởi nếu đã cạn hết tình, người ta cũng chẳng buồn gặp lại. Đời người là hữu hạn, đừng vì chấp niệm riêng mình mà phung phí tuổi thanh xuân của người khác, nếu đã chẳng thể cùng nhau. Ai cũng đủ can đảm để yêu nhưng không ai đủ can đảm để chờ đợi, nhất là khi không biết phải chờ đợi đến bao giờ. Điều kỳ diệu có tồn tại trên thế gian này nhưng điều kỳ diệu không phải lúc nào cũng xuất hiện và không phải tình yêu nào cũng làm nên điều kỳ diệu.

Có một ngày trời thu buồn bã, ở hai đầu dây điện thoại, người chẳng còn yêu nói với người còn yêu: “Là khoảng cách quá xa...” Người còn yêu chỉ trả lời: “Hay lòng người quá ngắn...”

Gửi người tình phương xa

Tác giả: Nguyệt Cát

Nắng Sài Gòn hôm nay nóng nhiệt đến lạ kỳ. Chợt nhiên, em muốm hát những bài hát cũ kỹ u sầu, những bài hát trải nghiệm cuộc đời em. Chợt nhiên, em nhớ những con nắng Hà Nội quê hương, không gặt gao như nơi em đang sống, mà dịu dàng đã m thấm m mỗi độ thu về.

Chợt nhiên, em nghĩ đến thành phố nơi anh đang sống, đôi i với em là quá đỗi xa xôi. Nơi ấy bộn bề, anh có nhớ em? Giống như trên môi em, tên anh cứ ám ảnh không ngừng. Giữa chúng ta là từng dòng thư trao gửi mỗi ngày, nhưng làm sao em biết được những điề u anh thực sự nghĩ đến. Anh chẳng bao giờ biết nói tiếng “Yêu em” dịu ngọt.

Anh này, phụ nữ cũng giống như một nàng thu. Ở cái giai đoạn giao mùa, thời tiết êm ả, dễ chịu; nhưng đôi khi cũng lắm những cơn mưa âm uong, chợt đến vội đi. Một cô gái khi đã hết cái tuổi khao khát được một lần du ngoạn với cảm xúc yêu đương mạo hiểm, sẽ đến thời kỳ chai sạn cảm xúc.

Em mãi miết tìm kiếm sự chân thành trong cô đơn, đồng thời rơi vào vòng tròn mâu thuẫn. Thực sự, em rất đơn thuần, lòng luôn bất an. Nên đôi khi để bảo vệ chính mình, em vô tình làm buồn lòng ai đó. Chỉ vì tình cảm trong em chưa trọn vẹn, niềm tin trong em chưa đủ đầy. Liệu anh có kiên nhẫn được không?

Dưới bầu trời rộng mở và trong những giấc mơ, anh có nghe thấy lời thì thầm qua đại dương xanh thẳm? Em ước ao ta lại được nhìn thấy nhau biết mấy. Mỗi khi chúng ta nói lời tạm biệt, em

ước ta đã hôn nhau thêm một lần nữa. Chẳng ai hiểu được phải đánh đổi bao nhiêu để chờ đợi một tình yêu như vậy, nhưng anh cho em thấy cuộc đời khó khăn này trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Và em nhớ, anh thích tản mạn trên những con đường rợp nắng, giẫm chân lên đám lá khô rơi cuối mùa nghe xào xạc. Anh nói, anh thường bị thu hút bởi sắc vàng vọt của lá khô sắp lìa cành hay màu thanh tao của con nắng đầu mùa khi hắt lên những ô cửa sổ bên đường. Chẳng hiểu vì sao nhưng chúng làm anh muốn dừng lại ngắm nhìn trong khoảnh khắc. Những lúc ấy, nắng xuyên kẽ lá đọng lên bờ vai em nhẹ nhàng. Anh nói vai em gầy, nhưng vẫn đủ cho nắng đọng đầy yêu thương.

Còn em, em thích những câu chuyện riêng của đời mình, thích những giấc mơ em chỉ muốn giữ cho riêng mình, thích những nỗi buồn không muốn tỏ cùng ai. Cả con đường chúng ta đang đi và bước tới, luôn có ánh nắng soi rọi.

Ngày anh về thăm Hà Nội, chưa có lá khô rơi, những tia nắng ấy cũng chưa tới, cho em hẹn mùa sau vậy nhé!

Gửi những tháng ngày yêu xa

Tác giả: Tử An

Sài Gòn, mưa và ly mocha lạnh ngắt...
Gửi anh. Chàng trai đang xa tít tắp. Anh có nhớ em không?

Cứ mỗi lần Sài Gòn khóc, lòng em cũng lại ướt át nhiều, bởi em nhớ ngày chúng ta đặt trạng thái “yêu xa”, Sài Gòn cũng nấc lên từng hô i trống rỗng. Hai đứa chả ai yêu mưa vậy mà lúc nào bên nhau trời cũng mưa như trút nước, ngày anh nói yêu em - mưa, ngày hẹn hò đầu tiên - mưa, ngày hẹn hò thứ n - vẫn mưa nốt, cả khi anh bảo phải đi - trời cũng mưa như đúng rô i. Ừ mà đúng thật, vô n dĩ bên ngoài nếu chẳng mưa, em cũng đã đủ mưa trong lòng.

Em rất sợ cảm giác yêu xa. Anh hiểu mà. Chả có đứa con gái nào thời gian đầu nuôi nỗi cảm giác này cả. Bởi cho dù là cả ngày hai đứa không gặp nhau, không dắt díu nhau hàng quán, chỉ ôm điện thoại nhắn tin thủ thi nhưng miễn là em biết anh đang ở gần, vẫn n trong tầm kiểm soát của em thì đã đủ cho em niềm tin nhất định.

Yêu xa, với em nó kinh khủng hơn cả đơn phương. Nếu thích một người nào đó thậ m lặng rô i tìm cách chớ i bỏ tình cảm bản thân nhưng vẫn bên cạnh người đó, nhìn thấ y người đó thì cũng dễ thờ hơn là cả hai cùng yêu mà không thể nhìn thấ y nhau, gặp nhau...

Và yêu xa, em phải tập cho mình một tinh thậ n thép để đớ i đầu với nỗi nhớ, không để nó tung hoành, mà kìm nén cảm xúc là một điề u vô cùng tệ hại.

Từ ngày anh đi, em bỏ dần thói quen búng bình, không dám nũng nịu với ai, suốt ngày sờ điện thoại, check mail liên tục, check facebook hàng giờ. Em cũng ngã m mưa nhiều hơn, mỗi ngày chỉ mong mưa băng quơ đi ngang qua để em tìm hình bóng anh trong đó. Thời gian đầu vắng anh, em tưởng mình đã không thể nào vượt qua nỗi nhớ, nhiều khi em nghĩ hay là xa anh luôn để có thể nhẹ lòng hơn chút, để có thể dẹp bỏ muộn phiền...

Anh này, anh đã làm em buồn nhiều lắm, buồn vì nhớ anh, buồn vì yêu anh, mà anh thì cứ một hai bảo em “Đừng buồn” rồi bắt em “Ráng đợi”. Anh phải chịu trách nhiệm về hành vi đó đi! Bằng cách nhớ em nhiều thật nhiều và đừng làm em hằng hụt mỗi khi em than thở chuyện xa anh nữa. Anh không được phép đã chụp hình với gái Tây xinh đẹp rồi còn đem lên mạng xã hội khoe mẽ nọ kia, càng không nên tag em vào những hình ảnh xấu xí đó. Anh phải ăn uống điều độ, tự lo cho sức khỏe của mình, đau ốm phải đến viện ngay và phải nói cho em biết toàn bộ tình trạng của anh lúc ấy. Còn nữa, học hành tốt vào, đừng để em chịu ở nhà xa anh vô nghĩa...

Chúng ta yêu xa, cũng giống một cách để thử thách tình mình. Hai năm với nhiều người có thể không là gì nhưng với em lại dài vô tận, vậy nên sự chờ đợi của em đã vượt giới hạn kiên nhẫn nhiều lắm, anh hãy trân trọng cô gái đang đợi anh từng ngày này đi. Em biết trên đời này, chẳng ai thích phải yêu xa, em cũng vậy, mà chúng ta cuối cùng vẫn yêu xa, đành chấp nhận. Miễn tim hai đứa mãi gắn nhau thì nửa vòng Trái đất đâu còn xa với gì nữa phải không anh. Em tin chúng ta sẽ bước qua thời gian này một cách ngoạn mục, anh trở về với biết bao tri thức, em đón anh với nỗi nhớ bấy lâu, hai đứa mình sẽ có tiếp những tháng ngày hàng quán rong ruổi khắp nơi, những buổi sang nhà nấu ăn ra về, những lúc yên bình em tựa vào vai anh hạnh phúc và còn thật nhiều chuyện em đợi anh về làm nữa...

Ừ thì em đang chờ anh rất giỏi và giàu nổi nhớ rất cừ. Yêu xa thì yêu xa, em không sợ nữa, anh tin không?

...

Yêu xa và Facebook

Tác giả: Carmen Nguyen

Cuộc sống càng hiện đại, con người càng xa cách nhau. Điều này đúng cả về địa lý cũng như tâm hồn.

Ngày nay yêu nhau người ta thường nhắn tin hay những cuộc điện thoại hỏi thăm nhau vài câu. Trong giờ làm có thể dành chút thời gian mà online facebook hoặc là chat qua Skype để hỏi rằng “Sáng nay em thế nào?” hay chúc một câu vu vơ nhưng mát lòng người nghe “Ngày tốt lành nha em/anh!” Đây là khi yêu nhau, người ta luôn trông chờ nhau sáng nick để có thể bắt chuyện mà không lỡ một giây nào. Bàn tay lướt nhanh trên phím để không chậm một khoảnh khắc nào cho câu trả lời. Khi yêu nhau, Internet quả thật đã mang người ta gần nhau hơn dù có cách nhau đến hàng ngàn cây số hay nửa vòng Trái đất hoặc vượt qua đại dương mênh mông ngoài kia.

Hạnh phúc thì lúc nào chẳng màu hồng, thế còn những khi giận hờn thì Internet liệu có làm người ta gần nhau hơn hay sẽ kéo giãn khoảng cách ra thêm? Khoảng cách về địa lý và trái tim cũng theo đó mà xa xôi dần, lắm khi nhịp tim yêu theo cái xa ấy mà lạc nhau để rồi chẳng còn thấy hơi ấm từ bên kia. Cứ thế mà rơi vào im lặng, mà mất nhau một cách lặng lẽ đến kì lạ. Hàng ngày vẫn nick ấy, vẫn sáng, vẫn cập nhật hình ảnh, trạng thái nhưng thấy xa quá khi từng dòng tin chỉ còn nhận được thông báo “Đã xem”. Những lúc ấy thì Facebook hay Internet hay điều gì mới khiến người ta gần nhau lại? Tin nhắn hay một cuộc gọi? Tất cả cũng chẳng thể mang lại điều gì nếu bên kia không muốn nhận. Vậy ra tác dụng của Internet không như người ta nghĩ, chẳng tuyệt vời như người ta mong.

Tôi thấy ngày nay tình yêu cũng thật kì lạ, nó cứ theo đường truyền Internet mà lên xuống chứ chẳng mặn nồng, đằm thắm như ngày xưa người ta yêu nhau. Tôi thích viết thư cho người yêu, nhưng vì cứ thấy nhau online viết trên cái nick Skype hay Facebook nên vào nói chuyện cho nhanh chứ chẳng ngại viết viết nghĩ nghĩ gì cả! Có khi vì thuận tiện quá, dễ dàng quá mà tình cảm mất đi cái chiều sâu cần thiết. Ngày nay mà yêu cầu một lá thư tay thì khó nhưng một email tình cảm thì rất dễ chỉ là ta thấy quá gần nhau đến nỗi chẳng còn nghĩ đến ý nghĩa có những bức thư tình là thế nào!

Khi tôi có người yêu, tôi rất ít khi nói chuyện với anh ấy qua Facebook hay Skype, đơn giản là cả tôi và anh đều không thích và không muốn phí thời gian vào việc đó. Chúng tôi hẹn hò nhau, ngồi bên nhau trên bãi cỏ xanh non để nói cho nhau nghe những câu chuyện hằng ngày, chuyện về hai người, về những dự định và cảm xúc yêu thương. Với tôi đó mới là thứ tình cảm thật sự, việc ngồi nhìn một màn hình máy tính, tay gõ lóc cóc không ngừng thì dù bạn có dùng webcam chất lượng cao nhất cũng chẳng thấy được hơi ấm phả ra từ hơi thở hay cảm nhận được cái ôm giữa đêm lạnh.

Tôi ghét việc phải ngồi nhìn hàng giờ vào màn hình để chờ một cái nick quen thuộc sáng lên. Sáng lên rồi làm gì nữa? À chẳng làm gì cả, sáng lên rồi thôi. Đôi lần vào trang cá nhân họ để xem cuộc sống gần đây thế nào, rồi lặng lẽ rời khỏi không để lại một dấu vết, không một cái like, không một câu bình luận. Tất cả cứ diễn ra trong im lặng như một tên trộm chuyên nghiệp ghé qua chỉ để xem gia chủ ngủ có ngon hay không vậy! Một tên trộm kì lạ!

Bản thân đôi khi thấy dằn vặt vì cứ ngồi chờ mãi một cái nick bật sáng, để rồi nhìn nó đến khi nick ấy tắt đi thì mới an tâm đi ngủ. Nói là đi ngủ nhưng trong đầu bao nhiêu suy nghĩ về chủ nhân nick ấy “Liệu người ta có nhớ mình không?”, “Anh ấy đang làm gì

nhỉ?”, “Tâm hình ảnh chụp với ai thế kia, có vẻ thân mật quá!”... Hàng trăm câu hỏi quần quanh trong đầu. Thế mới thấy tình yêu thời công nghệ thật khó mà bên khi không có thời gian để tìm hiểu về nhau nhưng lại quá nhiều thông tin khiến người ta dễ dàng lầm tưởng về cuộc sống. Yêu nhau vốn đã khó, có hiện đại cũng không giúp ích gì hơn.

Yêu xa thời công nghệ, đừng làm khổ mình chỉ vì một cái nick có sáng hay không!

Là yêu xa hay đang buông tha cho nhau vậy em?

Tác giả: Hải Văn

Tôi và em yêu nhau được ba năm, đó là khoảng thời gian không ngắn những cũng không dài cho một tình yêu đúng nghĩa. Ba năm - chúng tôi yêu nhau thật ngọt ngào, yêu một cách hồn nhiên như chính tuổi học trò, yêu là yêu thật thôi chứ không trông mong hay lợi dụng gì của nhau.

Nhưng rồi gia đình tôi có ý cho tôi đi du học. Thực tình tôi không muốn đi chút nào, phần vì không muốn sống xa gia đình, phần là vì em. Nhưng số phận đang thử thách chúng tôi, khi tôi lại vô tình được lựa chọn đi du học. Tôi đành dứt áo lên đường đến trời Tây.

Ngày lên đường đi du học, chúng tôi bịn rịn, lưu luyến nhìn nhau không muốn rời ở chốn phi trường. Nước mắt em ngắn dài chảy giọt lăn trên đôi má ửng hồng của người con gái tuổi mười tám. Tôi nhẹ nhàng khẽ quệt dòng nước mắt còn nóng hổi nhưng đã y đã ng cay của một tình yêu đang chớm nở, tôi lẳng lặng nhìn em mà lòng quặn đau. Tôi không cất nổi một câu nói ngon lành để làm em đỡ đi phần nào.

Tôi quay mặt đi chỗ khác để nước mắt tôi không rơi một cách yếu đuối. Bởi khi đã chọn, tôi xem đây như là phép thử tình yêu để xem chúng tôi có vượt qua nổi thử thách này không?

Hôm nay bầu trời đẹp lắm, ngoài kia những áng mây trong vắt đang lơ lửng đùa vui, phải chăng nó hiểu thấu nỗi lòng của tôi ư? cơn gió vụt qua mái tóc em, len lỏi vào trong những kẽ tóc làm nó xõa

xuống chầm với hàng nước mắt chua xót khiến tôi không muốn cất bước đi chút nào.

Tôi khẽ khàng lau khô giọt nước mắt còn vương trên mi, hôn một nụ hôn ngọt ngào thay cho lời tạm biệt cuối cùng, chỉ hẹn gặp lại em sau năm năm học tập bên xứ người. Tôi đành cất bước quay đi, tôi cố gắng kéo thật mạnh chiếc vali để không cho em nghe tiếng tôi khóc, tiếng giọt nước mắt rơi lã chã trên phi trường.

Chưa đi được xa, em hét lớn:

- Nhớ giữ gìn sức khỏe anh nhé. Mau mau quay về với em. Em chờ!

Khi nghe dòng chữ “em chờ” lòng tôi như đã an tâm đến gặp mấy lần, tôi vút đóng vali linh kinh chạy tới ôm chặt em mà khóc nức nở ngon lành như đứa trẻ lâu ngày xa mẹ:

- Anh hứa sẽ cố gắng học tập tốt và quay trở về với em. Chỉ cần em vẫn còn đợi anh.

- Anh đi đi, không là trễ giờ đó.

Tôi vẫn cứ lì lợm ôm chặt em vào lòng mà không chịu lên máy bay. Tiếng loa thông báo chỉ còn mười mấy phút nữa là máy bay cất cánh, hành khách mau mau tập trung. Em đẩy tôi ra để cho kịp giờ, tôi lò dò chân thì bước đi nhưng lòng thì đang lưu lại nơi em.

...

Nước Anh bây giờ đang là mùa đông, tôi bước xuống sân bay hít một hơi thật sâu để khí trời chạy sâu vào trong lồng ngực cho thoả mãn cái hương vị mùa đông mới lạ.

Tôi quyết định kéo vali đi lòng vòng để cảm nhận từng cơn gió, mùi của tuyết từa vào da thịt, giá mà có em ở đây thì tốt biết mấy, tôi ngâm vài câu thơ cho đỡ nhớ em:

Đông xưa cùng em đi trong gió

Đông này anh đã vội bỏ em đi

Anh nhớ ngày đông khi gió thổi

Tay em siết chặt bàn tay anh

Bờ môi nõng nõng ngày hôm ấy

Có sao bây giờ một mình anh nơi đây.

...

Rồi một năm, hai năm, ba năm rồi bốn năm... Tôi vẫn yêu em như ngày nào, vẫn trò chuyện, cười đùa, buồn đau qua chiếc máy tính lạnh ngắt, vô tâm. Em bảo ở nhà vẫn học tốt, sống tốt. Em bảo em sắp ra trường nên có thể thời gian tới em sẽ không liên lạc thường xuyên với tôi. Vì em còn phải làm luận văn bảo vệ tốt nghiệp Đại học, còn phải đi làm bán thời gian cho một công ty lớn mà em quen khi còn đi thực tập.

Tôi không trách em, tôi chỉ buồn vì không được nghe em trò chuyện, kể đủ thứ trên đời cho tôi nghe. Em kể có một anh làm giám đốc của tập đoàn đó rất hay giúp đỡ em, và chính anh ta nhận em vào làm. Em kể chuyện có ông chồng đi ngoại tình bị vợ bắt quả tang và cắt luôn của quý, rồi những câu chuyện hài hước nhưng lắm khi cười ra nước mắt...

Rồi tôi cũng lao vào học tập điên cuồng, vì khối lượng bài vở bên này rất nặng, nặng hơn nhiều so với ở nhà. Chúng tôi cũng trở

nên ít trò chuyện hơn, những cuộc điện thoại, tin nhắn thừa thớt dần dần.

Cuối cùng tôi cũng tốt nghiệp Đại học với loại xuất sắc. Còn em thì đã ra trường trước tôi một năm, giờ có lẽ em đang hạnh phúc với công việc của mình. Tôi cũng chỉ biết em vẫn đang làm cho tập đoàn đó, còn lại cũng không biết gì thêm.

Quyết định trở về một cách bí mật để em bất ngờ. Tôi không về gặp bố mẹ trước mà rẽ vào chỗ làm của em luôn.

Tôi như chết lặng và bó hoa trên tay tôi bóp nát từ lúc nào không hay khi nghe tin từ trên trời rơi xuống: “*Cô ấy đang tạm nghỉ việc để chuẩn bị cho lễ đính hôn.*” Lời nói phát ra từ cô dọn vệ sinh của công ty em.

Tôi vội vội vàng vàng xin số của em, tìm em khắp mọi góc ngách phố phường, chỉ hy vọng là gặp được em. Những món quà nhỏ nhỏ xinh xinh được tôi chọn lựa, gói ghém biết bao năm trời giờ chỉ mong trao tới tay chủ nhân của nó.

Cuối cùng tôi cũng gặp được em ở cửa hiệu váy cưới. Em đang nở nụ cười tươi rói xúng xính trong chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi trông rất đẹp. Người đàn ông lạ mặt đứng bên cạnh em thì thoảng đưa tay lên vén tóc em làm tim tôi đau nhói tận tâm can.

Tôi định chạy thật nhanh tới đâm vào mặt người đàn ông kia một cú rồ đau và kéo em chạy khỏi chốn thành thị đầy cám dỗ này. Thế nhưng nhìn lại nụ cười ấy, ánh mắt ấy, liệu tôi đưa em đi em có đồng ý không? Hay là em lại cho tôi một câu trả lời phũ phàng hơn thế này?

Nhanh thật! Câu chuyện cứ như trong mơ khiến tôi không thể tin rằng, trước mắt mình là người mà tôi đã yêu đến từng hơi thở.

Mắ t tôi nhoè đi, tôi giơ tay lau vội dòng nước mắ t rô`i bỏ đi như một chiế`n binh thua cuộc. Có lẽ tôi đã thua cuộc thật rô`i!

Rô`i từ mai tôi và em cũng chỉ là người cũ trong nhau mà thôi, người ta nói: “*Yêu thiê`t tha thì xa cũng hóa gầ`n*” nhưng với tôi liệu có đúng chút nào không? Tôi đã không còn cảm thấ`y chữ “gầ`n” đó kể từ khi tôi rời khỏi mảnh đấ`t này. Và tôi cũng chính thức đánh mắ t em.

Đằng sau tình yêu là sự trống trải

Tác giả: Dew Nguyễn

Tôi nhìn cô bạn tiền người yêu nơi sân bay trong làn mây nước mắt và bịn rịn chẳng muốn rời. Người yêu cô sẽ đến một nơi xa xôi để trau dồi kiến thức. Vậy nên đang yêu đương mặn nồng bỗng chính thức chuyển thành “yêu xa”. Lúc ấy, bản thân tôi tự hỏi tình yêu liệu sẽ diễn biến như thế nào qua vạn dặm khoảng cách?

Không phải là tôi chưa tự hỏi mình điều đó. Chỉ là khi nó vừa xuất hiện là tôi đã kịp “đá” phăng đi? Vì sao ư? Đơn giản là tôi chẳng có chút lòng tin nào cho “chuyện tình thử lửa”. Ông bà ta có câu: “Xa mặt thì cách lòng”, vậy mà xa nhau tháng qua tháng, năm nọ i năm thì xác định là đem tình nung trên ngọn lửa than hồng. Để lòng dạ ngóng trông đầy khắc khoải. Thế nên tôi nào có can đảm “thử yêu” kiểu này. Vì vậy, dù trước đây có đang yêu ai đắm say, rồi bỗng dưng chàng bảo phải bay đi xa lắm. Tôi thường chủ động chấm dứt một cuộc tình.

Tôi rất ngưỡng mộ những kẻ yêu xa. Vì đó là một tình yêu đẹp. Cái đẹp ấy hẳn đã được không ít người ngợi ca. Nhưng thật ra, đằng sau cái đẹp ấy là sự chầm phá của những nét buồn và những thiệt thòi cho tình yêu đôi lứa. Mà người thua thiệt nhất vẫn là người con gái, dù có đóng vai là kẻ ở hay người đi.

Vốn dĩ trái tim người con gái rất mỏng manh, yêu đuối nhưng lại nặng tình thủy chung. Nên nếu phải nếm vị “yêu xa” là quá đổi tàn nhẫn, không phải sao?

Yêu xa là sau những giờ đò i diện nhau qua màn hình vi tính; sau những cuộc nói chuyện linh tinh qua điện thoại thâu đêm; sau những dòng tin nhắ n hỏi thăm lặp lại là một khoảng trớ ng vô hình đeo bám đầ ng đắ ng từ ngày này qua ngày khác, từ tháng nọ cho đế n tháng kia... Một tình cảm chông chênh và thên thang trớ ng trái... Nó trái lại với những tình yêu - rắ t bình thường, của những kẻ gắ n nhau. Ít ra những nỗi đau còn có thể chia sẻ...

Yêu xa là mô i tình chứa quá nhiề u sự hy sinh và can đảm của một người con gái câ n có. Nó như một người mẹ chồ ng cau có làm khó nà ng dâu. Những người yêu đủ đậm sâu sẽ chọn cách “trường kỳ kháng chiế n” mà cùng nhau tiế n về tương lai, có lẽ còn rắ t xa cũng có thể là rắ t gắ n, nhưng họ chỉ câ n có nhau là đủ!

Nhưng với những ai mang trái tim “sợ sệt” chưa dám liề u yêu xa, như tôi, như nhiề u người con gái khác, rắ t đố i bình thường. Thì hãy cứ vươn tay về phía người thương đứng gắ n. Đừng nhắ n tâm trao tim mình cho những người đi xa. Dù tình yêu đã từng ngọt ngào đế n thế nào đi nữa. Người đi rồ i chưa chắ c sẽ quay về. Vậy nên:

“Anh đi rồ i đừng nhớ đế n em nữa

Ngày có mưa cũng đừng ngược lên trời!”

Có những khoảng cách chẳng thể lấy đi tình yêu

Tác giả: Mộc Miên

Có những khoảng cách muôn trùng về địa lí sẽ khiến con người ta dần xa nhau, không chạm được vào nhau. Nhưng cũng có những khoảng cách xa đến cả nửa vòng Trái đất cũng chẳng thể nào lấy đi tình yêu của nhau. Người ta thường nói: *“Tình yêu trong xa cách cũng giống như ngọn lửa trong gió. Gió thổi tắt những ngọn lửa nhỏ và thổi bùng ngọn lửa lớn”*. Em đã tin rằng trên đời này, thật sự có một tình yêu như thế!

Em và anh sống ở hai đầu nổi nhớ của đất nước, kẻ Bắc người Nam. Một năm gặp nhau cũng chẳng được mấy bận. Cuộc sống của người đi làm cũng vội vã, bận rộn hơn. Thời gian quan tâm dành cho nhau cũng không nhiều như thời sinh viên nữa. Nhưng khoảng cách địa lí ấy chẳng thể nào làm nhạt phai ngọn lửa tình yêu em dành cho người.

Vì khoảng cách xa nên em trân trọng hơn những tháng ngày chúng ta được gặp nhau, những giây phút ngắn ngủi được ở bên, được nghe giọng nói ấm áp của người. Những giây phút ngắn ngủi đó lại khắc ghi tạc dạ vào tim, như những thước phim quay chậm nhất trong tình yêu của đời em.

Vì khoảng cách xa nhau nên em can đảm trút hết tâm can mà tin tưởng người. Dẫu đôi lúc lòng em cũng đầy hờn ghen khi ai đó bất chợt lơ là ít quan tâm em hơn. Nhưng rồi, em đã ném đi tất cả hồ nghi của một tình yêu trong xa cách. Em tin.

Vì khoảng cách xa nhau nên em chấp nhận đánh đổi những nỗi buồn, đánh đổi sự tủi thân trong những ngày lễ, ngày sinh nhật - những ngày đáng ra người phải ở cạnh em, để đổi lấy niềm vui của sự ủi an trong tâm trí. Những ngày ấy, những đôi tình nhân ríu rít ở bên nhau, còn em chỉ có thể ôm điện thoại trò chuyện với người. Hoặc là hẹn hò tại bạn đọc thân tung tăng dạo phố, cà phê, tán gẫu.

Vì khoảng cách xa nhau nên em chấp nhận gạt nước mắt vào trong những khi lòng em có quá nhiều chên vênh, những khi chân em quá mỏi mệt. Lúc cần một bờ vai vững chắc để em tựa vào thì anh lại ở quá xa. Em đành học cách chấp nhận và mạnh mẽ hơn để tình yêu bên anh được vững bền.

Vì khoảng cách xa nhau nên em học cách thứ tha, yêu thương nhiều hơn là giận hờn, ích kỷ. Gần thì thương, mà xa thì thương. Vì xa nhau nên thương nhiều hơn cả những khi người ốm đau không có em bên cạnh, thương nhiều hơn những khi nỗi nhớ cồn cào ứa về mà chỉ có thể nhìn nhau qua tấm hình trên điện thoại...

Vì khoảng cách xa nhau nên chẳng lấy đi được tình yêu của em dành cho người, và em càng thiết tha đợi chờ một người mà em tin rằng mình đã tin yêu hơn tất cả mọi thứ trên đời. Khi người ta còn yêu nhau tha thiết, thì xa xôi đến mấy cũng chẳng trở thành vách ngăn cản lối tim yêu. Bỏ ngoài tai cả những lời tán tỉnh của đồng nghiệp, bỏ ngoài tai những lời hồ nghi của bè bạn, người thân về một tình yêu không vững bền giữa cuộc đời quá ư thực dụng này. Em vẫn tin có ngày, hai đầu nỗi nhớ ấy sẽ được về bên nhau

Ừ! Có những khoảng cách chẳng thể lấy đi tình yêu của em như thế đâu y!

Viết cho những ngày xa anh

Tác giả: Cao Nguyễn Hồng Phượng

Em và anh, hai đứa hai đầu đất nước, hai đầu xa xôi, hai đầu thương nhớ. Em chẳng thể chăm sóc anh mỗi khi anh ốm, cũng chẳng thể đơn giản chỉ là hòa cốc nước chanh mỗi khi anh đi nhậu cùng đồng nghiệp về. Anh cũng chẳng thể cùng em dạo bước trên những con đường quen mỗi khi đêm về, cũng chẳng thể giúp em sửa lại những thứ vụn vặt trong căn phòng trọ bé nhỏ của em. Những ngày lễ, chúng mình chỉ biết gửi những nỗi nhớ nhung, em kìm lại dòng nước mắt đang chực chờ vỡ òa. Anh lại thấy ăn năn cứ sợ em hờn dỗi. Những cuộc điện thoại hằng đêm, những tin nhắn đầu đầu chỉ để biết rằng chúng mình vẫn bình an. Dù xa, lâu ngày cũng thành quen. Em quen với việc làm mọi thứ một mình, quen với việc tự mình đón xe về nhà sau mỗi chuyến công tác. Quen với việc chạy xe lòng vòng trên phố sau chiều tan tầm. Quen với việc một mình ra quán ăn đầu đường, quen với việc một mình nhâm nháp ly cà phê khi hoàng hôn xuống hay lướt lờ nhà sách, đọc những cuốn sách mới phát hành của tác giả mình yêu thích.

Thế nhưng thỉnh thoảng nhìn những cặp đôi tíu tít, tay nắm chặt tay, cười đùa, yêu thương, lại thấy lòng hoang hoải, lại thấy mình trống trải. Những lúc ấy, chỉ ước mình là cô tiên có phép thần thông, nhoáng một cái là có anh đứng đấy. Chạy đến ôm chầm lấy anh, rồi òa khóc nức nở như con nít đang hờn dỗi để được anh xoa đầu và nhẹ nhàng bảo em “Ngoan nào, đừng khóc, anh thương.” Thỉnh thoảng, đi đường, nhìn thấy một bóng dáng hao hao giống mình, là cô chạy xe thật nhanh lại gần người ta, nhìn một cái rồi vụt đi. Thỉnh thoảng, giữa đám đông, nghe giọng nói tưởng chừng anh đang ở đấy, dáo dác tìm kiếm. Rồi lắc đầu

quay mặt đi, tự nhủ mình ảo tưởng quá. Thỉnh thoảng, giữa giờ làm, câ`m điện thoại lên, lạch cạch gõ má`y chữ “Nhớ anh lắ`m”. Thỉnh thoảng, dậy sớm chỉ để chụp một cái ảnh bình minh đang lên trên phồ` biển gửi người thương... Thỉnh thoảng... Thỉnh thoảng... làm những việc không đầ`u, không cuố`i chỉ vì nhớ anh.

Dù vẫn hay tự nhủ lòng, chỉ câ`n tin và chờ đợi thì hạnh phúc sẽ mỉm cười với anh và em. Thế` nhưng đôi lúc em sợ mình sẽ yế`u lòng, sợ mình không đủ mạnh mẽ để đợi đế`n ngày anh nắ`m tay em hạnh phúc tiế`n vào thánh đường trong tiế`ng chúc mừng của gia đình hai bên và bạn bè thân thiế`t. Đôi lúc, xa nhau quá, em sợ mình giầy vò nhau trong những nỗi giận hờn vô cớ. Khoảng cách vô`n xa, mà lòng người thì hẹp, em sợ đôi lúc cô đơn quá, em sợ mình và sợ cả anh cũng sẽ vợi nắ`m lắ`y bàn tay khác bên cạnh. Em sợ... em sợ... sợ cho cả hai chúng mình, sợ cho cả tình yêu không đủ dài sâu để chúng mình đi qua hế`t những chông gai của cuộc đời.

Khoảng cách như người ta nói mãi là một trở ngại của tình yêu. Khoảng cách đôi khi làm cho những người yêu nhau xa nhau mãi mãi. Bởi những lúc buồ`n, mệt mỏi rá`t câ`n một cái ôm nhẹ nhàng, một lời động viên “cồ` lên nào, rô`i cũng sẽ qua” của người kia cũng chẳng thể làm được. Bởi khoảng cách nên có những ngày cuố`i tuầ`n, người ta tíu tíu đi chơi, thì mình vò vố trong căn phòng với nỗi nhớ trào dâng. Bởi khoảng cách, cứ dầ`n dầ`n tạo nên những nghi ngờ, những lo lắ`ng, những ghen tuông. Bởi khoảng cách tạo nên sự cô đơn và tro`ng trái, để rô`i một ngày không vững tâm, mình sẽ ngã vào vòng tay của một người khác gầ`n gũi, luôn quan tâm mình, luôn ở gầ`n mình những lúc tuyệt vọng nhấ`t. Thế` nên câu nói “Xa mặt cách lòng” với nhiề`u người luôn đúng là vì thế`. Nhiề`u lúc trong những giấ`c mơ, người dắ`t tay em trên con đường đời là một dáng hình nào đó, một gương mặt xa lạ mà không phải là anh. Em giật mình tỉnh giấ`c, mô` hôi đầ`m đầ`m.

Em biế t yêu xa là cả một thử thách lớn không chỉ đố i với chúng mình mà còn rấ t nhiề u người khác. Nhiề u người đã từ bỏ con đường chông gai ấy, thê nhưng cũng có nhiề u người vẫn đi đế n hế t con đường tình yêu. Tận sâu thẳm, em vẫn tin anh và em có thể vượt qua đượ c cửa ải này. Bởi cả anh và em đê ̣u biế t trân trọng những phút giây ngắ n ngủi chúng mình đượ c gặp nhau. Bởi anh và em đê ̣u biế t yêu xa không chỉ yêu bằ ng con tim mà còn yêu bằ ng cả lí trí. Chúng mình thôi hờn giận, thôi trách móc, thôi nghi ngờ. Mà thay vào đó là động viên, là tin tưởng nhau. Cứ thê ̣, ngày cứ qua, tình yêu trong anh và em cứ lớn dầ n, lớn dầ n. Anh và em vẫn mơ về ngôi nhà đầ y hoa, với tiế ng cười trong tréo của con trẻ....

Chỉ cần hứa, là sẽ đợi

Tác giả: Phím Nhạc Lòng

Em nếm trái được vị ngọt của cô đơn, vị cay của nỗi nhớ. Em cũng biết được mùi của nước mắt, nó nồng, nhưng lại ngọt, nhưng đôi khi lại ngọt tới xé lòng!

Yêu anh, em chấp nhận yêu trong xa cách, vì em hiểu chỉ cần tin tưởng, thì dù có xa cũng sẽ trở thành gần!

Yêu anh, em quên mình đã từng là một kẻ nhút nhát, sợ hãi tới nhường nào, mà giờ đây lại can đảm yêu một người cách em rất xa, rất rất xa. Để nhiều khi trong vô thức, nỗi sợ hãi ởn mình trỗi dậy nhen nhóm lên trong tim em những cào cào, nhức đau, sợ khoảng cách làm tình yêu ta rung động.

Em đã từng rất sợ hãi, mọi người nói em mạo hiểm, cũng có người bảo em ngu ngốc khi yêu một người ở cách xa mình tới thế, ai biết được liệu anh có trở về hay không, và nếu trở về thì tình yêu ấy có còn vẹn nguyên?

Anh là du học sinh Mỹ. Là con lai giữa hai dòng máu, anh có đủ mọi tiêu chuẩn, thừa tiêu chuẩn mà các cô gái mong muốn. Còn em...?!

Yêu anh, em chấp nhận con tim mình đau nhức. Khi yêu, là em đã giao cho anh cái quyền làm em tổn thương, thế nên em chịu đựng tất cả những nỗi đau, nhưng nhớ đang cần xé con tim mình!

[...]

Em bỏ ngoài tai tất cả những lời nói của mọi người, nhưng thực sự những lời ấy cứ quẩn quanh trong tim em, như một cái kim đâm vào tim em, ứa máu...!

Em tin anh! Tin anh sẽ sớm trở về, tin rằng trong trái tim anh, em vẫn còn quan trọng! Anh đã hứa, và em sẽ đợi. Đợi anh kết thúc khóa học, đợi ngày anh quay trở về, đợi ngày đôi ta cùng cầm tay nhau đi hết con đường dài phía trước.

“Đợi anh nhé. Anh yêu em!”

Ừ! Em sẽ đợi, chắc chắn là em sẽ đợi. Chỉ cần câu hứa ấy thôi, em đã không còn sợ hãi như ngày nào, chỉ cần thế thôi, con tim em cũng ấm áp tới lạ thường anh ạ!

Anh à! Yêu xa em buồn lắm, và cũng cô đơn nữa. Em nhớ anh! Những lúc mệt mỏi, em chỉ muốn được sà vào lòng anh, ôm anh thật chặt và nói: *“Em nhớ anh, nhớ nhiều lắm!”* Nhiều khi, áp lực của cuộc sống làm em ngộp thở và gục ngã, thêm khát lắm một vòng tay anh ghì chặt. Nhưng yêu xa, nào dám mong những điều như thế, chỉ một lời nói của anh thôi cũng đủ làm em thấy ấm lòng, vượt qua được những lo toan mệt nhọc, nở một nụ cười thật tươi và mãn nguyện.

Em biết ở nơi ấy anh cũng mệt mỏi, cũng có những lúc cô đơn, cũng có những phút yếu lòng, cũng có những giây khắc lòng không được. Em không cần anh giây phút nào cũng nhớ đến em, chỉ cần trong trái tim anh luôn dành một góc nhỏ cho em, luôn chứa đựng hình ảnh em trong đó là em đã hạnh phúc rồi!... Anh này, hãy mạnh mẽ lên nhé, hãy vượt qua tất cả, hãy luôn nhớ rằng, những khi anh mệt mỏi thì hãy quay trở về, ở nơi đây, phía sau anh, vẫn có một người luôn dang rộng vòng tay, chờ đợi anh!

Người ta nói: “*Khoảng cách là liều thuốc độc giết chết tình yêu*”, “*Tình yêu trong xa cách cũng giống như ngọn lửa trong gió. Gió thổi tắt những ngọn lửa nhỏ và thổi bùng lên ngọn lửa lớn*”, em tin tình yêu của chúng ta sẽ vượt qua được tất cả, vượt qua được những cơn gió kia, em tin chỉ cần hai trái tim cùng chung một nhịp đập, cùng hướng về một tình yêu... là đã đủ rồi. Chỉ cần hai trái tim thực sự dành cho nhau, mới thắm thía được hai chữ đợi chờ!

Xa mặt, nhưng không cách lòng! Anh biết không, có anh trong đời là điều may mắn và hạnh phúc nhất mà cuộc sống đã ban tặng cho em!

Em sẽ đợi anh trở về! Đợi tình yêu của chúng ta sẽ một lần nữa thắp lên một ngọn lửa làm ấm lòng nhau, cùng nhau trải qua những mùa đông giá lạnh. Rồi sẽ không còn một mình nữa, không còn cô đơn nữa, không còn khoảng cách địa lý nữa... Ta ở đây, ta tìm thấy nhau, tựa vào nhau, cùng lắng nghe nhịp đập của trái tim mình. Nơi trái tim anh có em, trong trái tim em có anh... Ta sẽ cùng nhau đi hết con đường phía trước, cùng nhau sẻ san, cùng nhau chia sẻ ngọt bùi, đắp xây nên một hạnh phúc!

Vì tình yêu, em vẫn sẽ chờ!

Vì chỉ cần hứa, là sẽ đợi...!

Lời hẹn ước mùa đông

Tác giả: Sương Khiết

Những thanh âm trong trẻo của bản tình ca *Forever* dịu dàng vang lên khi em bất giác tựa mình vào ô cửa sổ nơi góc quán café quen thuộc, nơi từng chứng kiến biết bao câu chuyện buồn vui của em và anh. Thế nhưng, hôm nay trở lại đây, chỉ mình em và ly Chocomint đang đong đưa theo dòng thời gian hoài niệm về những tháng năm xưa cũ. Vậy là đã gần hai năm kể từ ngày anh bay vút lên bầu trời xanh thẳm cùng ước mơ và mục tiêu của đời mình.

Lúc mới yêu nhau, có lần em bảo, em sợ phải yêu xa. Em sợ anh đi sẽ không bao giờ quay trở lại, sợ bàn tay nhỏ bé của mình không đủ sức giữ nổi bước chân anh. Em sợ khoảng cách địa lý sẽ tạo nên những khoảng không vô định trong tình yêu đôi mình, sợ mọi thứ cứ xa dần để rồi hai ta mất nhau lúc nào chẳng biết. Ngày ấy, anh đã ôm em vào lòng và bảo, điều đó sẽ không bao giờ xảy đến. Anh sẽ không bao giờ để em đơn độc một mình giữa thế giới rộng lớn này. Thế nhưng có lẽ, điều mình lo sợ nhất luôn là điều đến nhanh nhất. “Yêu Xa” cuối cùng cũng đánh bạn với mình.

Yêu xa là gì? Là khi hai người ở hai nơi cách xa nhau nhưng vẫn luôn hướng về nhau bằng những điều tốt đẹp nhất. Yêu xa là niềm tin dành cho nhau phải thật đủ đầy, là dẫu có yêu lòng hay gục ngã cũng phải tự mình lau khô nước mắt và chống tay đứng dậy. Và hơn bao giờ hết, yêu xa còn là sự cảm thông, chia sẻ, sự thủy chung, đợi chờ và là nguồn động lực duy nhất dành cho nhau

Ngày tiễn anh ra phi trường, em ngược cặp mắt trong veo nhìn anh mà không dám rơi một giọt nước mắt, sợ anh mũi lòng không muốn rời đi. Trước giờ lên máy bay, anh bước đến ôm em và bảo: *“Em ở lại ngoan nhé! Anh đi rồi anh sẽ lại về, về để cùng em viết tiếp những bài tình ca còn dang dở, về để cùng em hoàn thành hết những dự định của tụi mình. Chờ anh nhé!”*

Máy bay đưa anh lên bầu trời ngày ấy ngọt ngào gần hai năm. Hôm ấy, thời tiết bắt đầu giao mùa, Sài Gòn khe khẽ vào đông.

Khi đang thả mình trôi theo những giai điệu êm đẹp của bài hát quen thuộc, em bất giác nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Những chiếc lá cuối cùng của mùa thu năm nay rồi cũng chịu hòa vào gió, buông mình xuống đất và mong chờ một sự tái sinh. Điện thoại bất chợt reo lên báo có tin nhắn từ Facebook, là anh. Anh bảo anh chuẩn bị kết thúc chuyên công tác, vài tuần nữa anh sẽ về. Niềm hạnh phúc trong em vỡ òa, vậy là cuối cùng em đã có thể chờ anh. Chờ anh về để cùng em đi dạo dưới những ánh đèn giăng khắp các ngã phố. Chờ anh về để cùng em tận hưởng cái lạnh của mùa đông Sài thành. Tình yêu của anh như hơi ấm dịu dàng, dịu dặt em đi qua những ngày giông gió trong cuộc đời.

Em từng bảo với anh rằng, em vốn không tin vào trò chơi duyên số và định mệnh. Làm gì có chuyện ông Trời bà Nguyệt nào đã y mang hai con người xa lạ đặt cạnh bên nhau? Thế nhưng, với em, anh đã luôn là một ngoại lệ. Một ngoại lệ đủ để em xem anh là định mệnh của đời mình. Một yêu thương đủ lớn để em có thể vượt qua mọi giới hạn mà đợi chờ anh.

Em biết, anh đi rồi anh sẽ lại về. Về để xem sau ngần ấy năm, tình yêu của tụi mình đã trưởng thành như thế nào. Về để

xem sau biết bao nhiêu chuyện, tại mình có còn muốn gắn kết với nhau như những lời hẹn ước mùa đông năm ấy? Em thường nghe người ta bảo, những người thật lòng yêu nhau, dẫu xa nhau cách mấy rồi cũng sẽ trở về bên nhau. Cũng như anh và em, chúng ta xa nhau để rồi lại gặp nhau, hạnh ngộ nhau ở một thời điểm nào đó trong cuộc đời.

Buổi sáng đầu tiên sau ngày anh trở về, em gửi một tin nhắn vào điện thoại chúc anh một ngày tốt lành. Anh hỏi, sao em không nhắn qua Facebook cho tiện. Em bảo, em muốn cảm nhận được rằng mình đang ở rất gần anh, rằng chúng ta đã ở cùng một thành phố và đang hít thở chung một bầu không khí. Anh hồ hởi âm bản một tin nhắn cười tít mắt. Anh đã về.

Chúng ta không yêu nhau như chúng ta vẫn nghĩ

Tác giả: Yumi Trà`n

Chúng ta đã không hề yêu nhau như chúng ta vẫn nghĩ, anh có cảm thấy buồn không?

Khi yêu thương xa xôi, em và anh đã tự hứa với bản thân mình rằng phải cố gắng, rằng khoảng cách đó chẳng là gì cả, nó chỉ như một phép thử để ta cảm nhận rằng mình yêu nhau nhiều như thế nào, mình cần nhau ra sao.

Yêu thương xa xôi, em đã ngỡ rằng mình lúc nào cũng sẽ nhớ anh, lúc nào cũng muốn nhắn tin cho anh, lúc nào cũng muốn lắng nghe giọng nói của anh. Yêu thương xa xôi, anh đã nghĩ anh sẽ nói nhớ em hằng ngày, sẽ thương em nhiều hơn vào mỗi buổi sáng thức dậy, sẽ nói yêu em nhiều thật nhiều vào những buổi tối trước khi đi ngủ, sẽ không thôi hứa hẹn những điều bền lâu. Anh và em đã đều từng nghĩ như thế, nghĩ rằng chúng ta sẽ luôn tồn tại trong tâm trí của nhau dù cái khoảng cách chết tiệt ấy có xa xôi đến mức nào?

Thế nhưng hình như không phải vậy.

Khi anh quá bận rộn với những công việc hằng ngày, anh trở nên lười biếng với việc nói nhớ, nói thương em. Khi em tất bật với việc học hành, thi cử, việc tình nguyện, em quên mất việc nhắn tin, gọi điện cho anh chỉ để nghe giọng anh nói. Khi mỗi sáng thức dậy anh và em đều vội vàng cho những kế hoạch sẽ diễn ra trong ngày, cho những mối quan hệ riêng... khi mỗi tối công việc vẫn chưa giải

quyết xong, ta chẳng còn tâm trí nào để gọi chỉ để kể cho nhau nghe những việc nhàm chán đã xảy ra trong ngày.

Anh biết không, yêu xa là một lời nguyện mạnh mẽ nhất mà mỗi con người trải qua trong cuộc đời họ. Anh biết không, em đã từng tin vào tình yêu của chúng mình là bất biến, là vĩnh cửu, và em tự tin xác định rằng cho dù lời nguyện đó có đáng sợ đến mức nào, thì bằng tình yêu này, anh và em sẽ cùng vượt qua được, khoảng cách địa lý đó có là gì đâu, vài ba năm xa nhau cũng đâu có dài?

Thế rồi vào một ngày kia em thức dậy và nhận ra rằng tình yêu này đã đến lúc nên chấm dứt. Đó là lúc em thấy khó chịu khi nhận được tin nhắn của anh, là khi em nhìn thấy câu chuyện của chúng ta đi dần vào ngõ cụt. Vết đứt gãy vô hình, chúng ta dần xa nhau, chúng ta cùng vướng vào lời nguyện và không thoát chân ra được. Vậy là chia tay. Khi tình yêu đã trở thành một thói quen và là gánh nặng, cách tốt nhất đó chính là lựa chọn từ bỏ, buông tay đúng lúc cũng là một cách yêu thương.

Sau khi chia tay, nhìn lại đoạn đường tình yêu mình đã cùng nhau bước qua, thực ra em không hề cảm thấy hối tiếc, em đã xem anh như một hồ i ức của tuổi thanh xuân trong cuộc đời mình, và nhiều năm tháng về sau, có lẽ em sẽ cảm thấy bình yên khi nghĩ về nó.

Nhưng anh ạ, em nhận ra một điều rằng khi yêu người ta rất hay lầm tưởng và ngộ nhận. Em từng nghĩ mình sẽ yêu anh cho đến hết cuộc đời, em từng nghĩ chỉ cần mình yêu nhau, thì dù có bao nhiêu chướng ngại, thử thách, chúng mình cũng sẽ vượt qua thôi, em thậm chí còn từng nghĩ khoảng cách hay thời gian cũng sẽ chỉ làm ta yêu nhau nhiều hơn, thấu hiểu và cảm thông cho nhau nhiều hơn hết mức có thể. Để rồi bây giờ em tự cười mình vì đã quá ngây thơ khi nhất mực tin vào một tình yêu chỉ có trong lý thuyết. Thực tế khác

xa phải không anh, chúng ta đê`u còn quá trẻ con trong suy nghĩ, và quan trọng là, chúng ta không yêu nhau đủ nhiê`u như chúng ta vẫn nghĩ, cho nên thử thách này mình mãi mãi không vượt qua.

Vậy thôi, tạm biệt yêu thương xa (đã từng là) của em, em trở về với tình yêu tốt đẹp rất gần kê` bên mình (mà một ngày nào đó em sẽ tìm ra). Chúc anh hạnh phúc bên một tình yêu mới, tình yêu đó đâu gần hay xa đê`u không quan trọng, chỉ cần anh và người đó yêu nhau đủ để xa gần không còn là thử thách, thì với em như thế cũng ý nghĩa và vui lắm rồi.

Khóc nơi xa lạ

Tác giả: Tuấn Phạm

Em giam mình trong căn hộ chung cư vắng bóng người. Khí hậu lạnh lẽo của Đà Lạt thổi vào em, khiến cơ thể run lên, thêm khát ước vọng được anh ôm trọn vào lòng. Thế rồi, chợt nhớ đến lời anh dặn lúc từ lúc lên xe: *“Chỉ được yêu đâu í khi có anh bên cạnh thôi em nhé!”* Thế là, hít một hơi thật sâu, em cảm lạnh nghe tiếng lòng vụn vỡ.

Chúng ta xa nhau 300km, nhưng gần như với em, ta xa nhau vạn dặm. Anh là chốn Sài thành với giọt nắng chói chang quanh năm. Em nơi Đà Lạt sương mù giăng mắc, trong treo và buồn bã. Trong suốt những ngày ta xa nhau, anh luôn khoác lên mình những chiếc áo khoác mỏng, đối chọi với gió bụi của vùng đất tám triệu dân mà lòng người ai cũng sắc lạnh. Còn em, ngâm mình trong giọt lạnh, sống trong sự bình yên với sự thân thiện của biết bao người xung quanh, nhưng trái tim vẫn không thể ấm bởi còn mãi vương một bóng hình dưới đô thị tấp nập kia. Đôi khi đêm về, ta kết nối bằng thiết bị công nghệ, chợt nhận ra mình xa cách quá. Đầu dây bên kia náo nhiệt, giọng anh mệt mỏi vì công việc, bạn bè cùng hàng ngàn chuyện lặt vặt. Còn em, đều đều và êm ái nhưng chán chường bởi Đà Lạt vận động chậm rãi khiến em không thể thích ứng. Thi thoảng, em nói rằng *“Em lạnh quá”*, anh khẽ khàng an ủi. Nhưng, lời nói ấy chỉ là câu xã giao, bởi Sài thành nào có mùa Đông. Trong đêm Giáng sinh, em sống trọn với cái rét khó quên và êm ái, chợt thấy tin nhắn của anh: *“Mùa đông năm nay ra đường toàn hít khói bụi”*, em chợt hẫng lại bởi từ lâu đã quên mất dư vị ồn ã của đô thị.

Phải chăng, ta lạc mất nhau giữa hai miền đất rồi sao anh?

Có gì đó đã xảy ra. Một lỗ hổng xuất hiện trong mối quan hệ của chúng ta, kéo theo những buồn bã, giận hờn, đau đớn. Nhưng, dẫu tức tởm thế nào, anh vẫn nhậm mạnh: *“Không được yêu đâu í. Chỉ được gục xuống khi có anh bên cạnh thôi.”* Thế là, em lại không khóc.

Nhưng, giận dỗi, không hiểu nhau mà ta không dứt nhau được. Bởi tìm nhau giữa tử người khó lắm, sao dễ buông tay. Rồi một ngày, anh gọi cho em. Không kiếm được, em nhấc máy, và ta cùng nhau nói *“Nhớ lắm!”* Giây phút im lặng trôi đi. Em gào lên rằng em lạnh lắm, rằng anh thật ích kỷ khi không cho phép em dựa vào vòng tay ai đó. Đáp lại, anh thì thào vào tai em: *“Anh không muốn em yêu đâu í, bởi sợ em dựa vào kẻ khác. Yêu xa, đau lắm em ạ... Nhưng em là lẽ sống của anh. Anh không thể mất em.”* Em nghẹn ngào không thốt nên lời. Nhưng bây giờ, anh đã gài em lắm. Giữa hai thành phố khác biệt hoàn toàn, đôi khi ta bị đẩy xa nhau. Nhưng, xa xôi, vẫn không ngăn cách được những nhớ thương. Anh nhớ em quay quắt. Em cũng vậy. Chỉ cần biết được điều đó, em sẽ hiểu rằng ta luôn có nhau.

Thế là, nghe giọng anh, em bật khóc ngon lành giữa Đà Lạt xa lạ...

Người yêu cũ

Ngày xưa - Người cũ

Tác giả: Nguyễn Thu An

Anh đứng ngắ m mình trước gương, chàng trai hai mươi tám tuổi trong gương dường như già trước tuổi. Hai năm rồ i mà, thời gian có sức tàn phá ghê gớm thật, anh đã chẳng còn cái dáng thư sinh như ngày chúng mình còn bên nhau, đôi mắ t có phầ n hanh hao chắ c vì nhiề u khi vẫn nghĩ về` ngày cũ. Anh vội cài

khuy áo vest, hôm nay là ngày cưới của em mà. Tuầ n trước, thấ y anh bầ n thầ n xoay xoay tách cà phê, trên bàn là thiệp hờ ng, cô bạn đờ ng nghiệp lại đùa “Có kẻ theo chờ ng bỏ cuộc chơi nữa à?” Anh cười buồ n trả lời đơn giản: “Người yêu cũ.”

“Người yêu cũ” nghĩa là người mà dầ u chân của họ đặt vào cuộc đời ta, rong chơi, luyế n lưu rồ i ra đi mãi mãi. Có cuộc chia tay rõ ràng, rạch ròi nguyên nhân tan vỡ nhưng cũng có cuộc chia tay trong lặng lẽ, cứ thề hai người trôi về hai nơi. Chúng mình cũng thề , khi anh bàng hoàng nhận ra, khi anh cô nứ kẻo thì em đã không còn bên cạnh anh nữa rồ i. Còn lại trong anh cả khoảng trời tiể c nuồ i... cả tiể ng thờ dài.

Chắ ng có con đường nào cho chúng mình trở lại ngày xưa...! Đoạn đường phía trước em đi hoa vàng trái lổ i, đoạn đường phía trước anh đi rong ruổ i tàn tro. Kỉ niệm vẫn nhớ, nhiề u khi cô buộc mình phải quên bởi sự thật là thứ không bao giờ thay đổi được và sự thật là em đã chắ ng còn bên anh. Chiề u tàn rồ i, anh chấ p nhận vậy thôi.

Ngày đi qua là ngày đã xưa, người đi qua là người đã cũ. Không thể sánh bước cùng em trong phầ n đời rục rờ còn lại không có nghĩa là anh không nhớ về em, tấ t cả dư âm ngày cũ hãy để nó theo anh, theo em, theo quá khứ của chúng ta về một thiên hà nào đó. Con người số ng là để thấ y tương lai, không thể dùng yêu thương hôm nay để nuôi dưỡng quá khứ ngày hôm qua. Chắ c em cũng hy vọng anh như thề , phải không...? Em đã lên được chuyế n tàu của đời mình, anh cũng phải bắ t đầ u hành trình với chuyế n tàu của anh thôi, hẹn gặp em ở một sân ga nào đó khi mà chúng ta là hai con người mới trong nhau.

Ngày đi qua là ngày đã xưa, người đi qua là người đã cũ. Chiêm nghiệm, đấ n đo nhiề u quá sẽ làm con người già đi. Thời gian nhớ em, anh tự mình chìm đấ m trong đau thương cho đế n hôm nay, khi

thầy em hạnh phúc rạng ngời trong chiếc áo cô dâu, anh cảm thấy anh cũng cần hạnh phúc. Mỗi người đã có cuộc đời khác nhau và chúng ta hãy sống xứng đáng với hiện tại. *Đời vô thường còn chúng ta nhất định phải sống bình thường.*

Không nhất thiết cái gì cũ rồi sẽ phải đưa vào kho giấu kín, chúng nhắc nhở cho ta biết giá trị của thời gian, quan trọng là chúng ta bằng cách này hay cách khác có biết làm mới nó hay không hoặc biết đổi nó tạo ra giá trị mới. Rồi mai này, lúc nào đó nghe đời thở than, chúng ta ngồi cùng nhau nghe lại những điều xưa cũ trong hình dung mới, lòng độ lượng tha thứ cho hoang dại thời thanh xuân. Anh sẽ không gọi em là “người yêu cũ” nữa, giờ đây trong hạnh phúc đương thời, anh thật sự muốn cầm tay em trao cho chú rể với tất cả yêu thương của ngày đã cũ.

Rồi chúng mình sẽ về lại cạnh nhau

Dù mỗi cánh tay đã đan bàn tay khác

Chẳng ai nhắc về một thời mất mát

Bước song song cho đến cuối đoạn đường.

Một tình yêu hết hạn

Tác giả: Dew Nguyễn

Người ta nói trên đời này mọi thứ đều có hạn sử dụng, kể cả tình yêu. Một tình yêu hết hạn là khi trong mỗi người bắt đầu có những vết rạn, không nhất thiết phải đến từ đối phương, mà có thể đơn phương tự tạo.

Trước khi hiểu được điều đơn giản đó, em đã luôn ảo tưởng vào tình yêu của chính mình. Em cứ đinh ninh anh mới là kẻ hai lòng đang phá hỏng tình yêu của chúng ta. Mà thật ra lại là do chính mình, phần nhiều hơn thế.

Em, quá ngạo mạn về mọi tình bên lâu nhưng chẳng còn đậm sâu qua năm tháng nên đã hiện ngang rời xa những áp lực yêu thương cứ ngỡ chẳng cần thêm nữa!

Anh, có lẽ vì những niềm đau cứ luôn bị chôn giấu nên đã từ từ quên lãng những ngày tháng ngọt ngào ta từng có với nhau. Để đã ng sau luôn là những tiếng thở dài đè nén...

Em, quá lạng lẽ với tình yêu mà chẳng kịp nhận ra có một cảm giác “chán” cứ đang dần gặm nhấm tâm can. Chỉ là em luôn xua tan những ý nghĩ đó vì cứ lo sợ đây vẫn vợ “tiếc rẻ”.

Anh - người đàn ông với trái tim còn quá trẻ, nên âm thầm lặng lẽ rẽ lối yêu thương. Đáng buồn thay, anh vẫn luôn vương vấn một mối tình, là em. Nên cứ luôn đem một mảnh tình đã vỡ - chưa muốn rời, cứ chơi vơi trong tình cảm đang dần cạn.

Và cứ thế, anh đã khiến em choáng váng với một tình yêu đã hết hạn. Đoạn đường dài đã đến hồi anh bước sang ngang. Chỉ còn em ở lại trong vô vàn những oán than đầy trách móc.

Em đã khóc với những nỗi bất lực của bản thân. Em đã hận với những suy nghĩ xấu xa đầy hậm hực. Rồi em ngỡ vực với những điếu "giả sử" ngỡ nghếch khác nhau. Mà nỗi đau có thật cứ luôn đầy chát trong trái tim.

Nhưng rồi, khi nhìn thấy anh cười hạnh phúc bên ai. Lòng em lại thấy bình yên đến lạ. Giống như những người xa lạ nhìn thấy nhau. Chợt em mới vỡ lẽ ra rằng: Một tình yêu hết hạn bởi cả hai ta đã chán nhau từ lâu, nhưng em lại cứ giấu, chẳng can đảm buông bỏ tìm hạnh phúc khác như anh. Cũng chỉ tại tình nguội lạnh mà em lại cứ bỏ mặc cho tình trôi đi vội.

Thì thôi, tình hết hạn ta lại làm bạn với cô đơn...

Giọt nước mắt màu nỗi nhớ

Tác giả: Hải Văn

Là bởi ta không còn cầ`n nhau
Màu kí ức đã hiện về` trong nỗi nhớ
Muô`n trở lại khoảng không gian xưa
Nhưng chưa bao giờ dám thổ lộ
Bởi đã là người cũ ở trong nhau.

Từ ngày chúng ta chia tay trong em chưa bao giờ cảm thấ`y an lòng dù chỉ là một giấ`c ngủ. Em biế`t, chúng ta chia tay đơn giản vì có những hiểu lầ`m ngang trái, những bi quan không đáng có đã giế`t chề`t đi tình yêu ngọt ngào này, giế`t chề`t đi trái tim còn đỏ hỏ`ng tràn đầ`y nhựa sô`ng này.

Từ ngày anh đi, em vẫn mãi miế`t làm việc, học tập, em vẫn cố`ng mình lên để vượt qua những tháng ngày không có anh. Với người ta, cụm từ “người cũ” có gì đó là chua xót, đón đau, mà không muô`n nhắ`c lại hay gặp mặt. Nhưng với em “người cũ” đúng là chua xót thật, nhưng tận sâu trong đáy lòng này, tình cảm này em vẫn muô`n được yêu thương anh như ngày đầ`u tiên mình yêu nhau.

Bóng tô`i vẫn bủa quanh căn phòng vắ`ng lạng đế`n tận ngắ`t này, từ ngày anh đi nó bỗng dung má`t đi nụ cười ấ`m áp mà tràn đầ`y năng lượng của anh, má`t đi nụ cười trong trẻo mà thanh vang của em. Nó cuố`m đi mọi thứ hạnh phúc nhấ`t, ngọt ngào nhấ`t ra khỏi em. Em cũng chẳng hiểu vì sao nữa anh à!

Ai nói em yếu lòng, em mặc kệ, ai nói em ngu ngốc em cũng không trách bởi giờ đây anh vẫn mãi là người cũ của em và em cũng thế. Nhưng em không hiểu nỗi con tim này đang đập theo phương nào nữa, liệu em có thể chịu nỗi nhớ này được không. Nhiều đêm em ngu ngốc tự hỏi mình rằng: “Có bao giờ anh quay về với em không nhỉ?”

Nhưng thời gian qua hình như đang trả lời với em rằng: “Đừng chờ đợi, yêu thương nữa cô gái, anh ta sẽ chẳng bao giờ quay về với cô nữa đâu.”

Trong tình yêu, đôi lúc yêu ai quá nhiều sẽ rất khổ đau bởi cái gì quá nhiều cũng sẽ tạo nên cái cảm giác “bội thực”, mà bội thực thì sẽ chẳng hay ho chút nào. Em cũng vậy, vẫn nằng nặc yêu anh, chờ anh, khóc vì anh mỗi đêm, mỗi ngày. Chỉ cần đọc lại dòng tin nhắn, bức thư tình mà anh từng gửi cho em cũng đủ làm em nấc lên trong tiếng khóc rồi.

Không biết giờ ở phương trời xa xôi kia anh có bao giờ cố nhớ đến em dù chỉ một lần không anh? Còn em thì vẫn ngồi đây, từng giây, từng phút khắc khoải trong nỗi nhớ, nỗi cô đơn và vô vọng.

Giá mà có thể biến những giọt nước mắt thành một điều ước thì giờ đây có lẽ giọt nước mắt của em là màu đỏ của máu chứ không còn đơn thuần là giọt nước mắt buồn bã nữa. Bởi giọt nước mắt này chứa đựng hơn cả nỗi buồn, là sự yêu thương nhưng không bao giờ chạm tới, sự tiếc nuối đến oán hận oán trách bản thân mình... Tất cả em gom góp vào giọt nước mắt trào dâng mỗi đêm, giá mà anh thấu hiểu một lần thì tốt biết mấy phải không anh?

Nhưng có lẽ mọi thứ đã không còn là mơ nữa, em và anh giờ cũng chỉ là người cũ trong nhau, có khóc, có chờ thì cũng chỉ là vô vọng

rồi ngày qua ngày nó biến tướng trở thành bóng đen bao phủ đi
trái tim mềm yếu này.

Cây bàng cũ

Tác giả: Carmen Nguyen

Hôm nay ngồi ở nơi này, em nhớ đến anh - người em vẫn yêu, nhớ về anh một cách nhẹ nhàng nhất em có thể cho một tình yêu đẹp đã không còn tồn tại trong cõi đời này.

Xuân, hạ, thu, đông. Lá non, lá xanh rồi lá vàng. Bầu trời xanh ngắt với tiếng chim ca thay áo đỏ hòa vang vũ khúc rộn rã tiếng ve, rồi lại đom đóm màu áo thiên thanh, khoảnh khắc u sầu màu áo xám buồn bã. Không biết bao lâu trời kia thay áo, không biết bao nhiêu mùa trôi qua, ngày ngày em vẫn đợi chờ một người nơi gốc bàng già cỗi trong ngôi tiều. Gốc bàng năm ấy, anh khắc tên hai đứa vẫn còn đây. Hôm nay, em đưa tay chạm vào từng nét chữ mà thấy lòng thổn thức. Đã bao lâu từ ngày ấy? Đã bao lâu từ buổi chiều định mệnh đưa anh đi xa em mãi mãi. Em đã khóc, khóc rất nhiều. Bao nhiêu nước mắt tuôn cũng không thể voi đi muộn phiền, không thể mang anh về bên em như những ngày xưa. Ngày xưa ấy, ta bên nhau xây biết bao mộng đẹp trong giấc mơ tình yêu hạnh phúc. Ngày xưa ấy, ngày xưa ấy... đã xa lắm! Lòng biết người không về sao cứ đợi mong hoài!

Một thu, hai thu, ba thu đã qua...!

Hôm nay thu lại về, trong cơn gió đầu mùa chớm lạnh, em ngồi bên gốc bàng kỉ niệm, thả hồn mình trôi về miền kí ức xa xăm để đắm chìm trong yêu thương xưa ngọt ngào. Em mơ trong giấc mộng tình yêu tuyệt đẹp để rồi bật khóc nức nở như một đứa trẻ khi nhận ra mọi thứ đã kết thúc. Anh đã ra đi, xa em mãi mãi trong buổi chiều tang thương ấy, khi anh vội vàng đến gặp em tại nơi này. Em

đã tự trách mình biết bao lần, giá như em đừng giận dỗi, giá như em đừng hờn trách anh vì đến muộn thì có lẽ mọi thứ đã khác nhưng đã quá trễ...

Khi em đứng nhìn như ngây như dại vào di ảnh anh, em biết mình đã sai. Giá như em đừng hờn trách thì anh đã không gặp tai nạn, giá như lúc đó em chịu nghe điện thoại thì anh đã được cứu chữa sớm hơn. Giá như, giá như và giá như... Em đã nếm trải bao nhiêu là vừa, bao nhiêu là đủ để mang anh trở lại...? Đến phút cuối cùng, anh vẫn không ngừng gọi cho em nhưng em đã buồng binh và mặc kệ. Một mình anh nếm đó, không ai thân thuộc trong những khoảnh khắc cuối cùng là lỗi của em.

Giờ này, em ngơ ngác đi từng chiếc lá rơi tả tơi trong cơn gió chiều se lạnh, đưa tay ôm lấy tâm thân gầy còm từng tiếng nấc. Cô đơn, lạnh lẽo. Em ước mình đừng ngốc nghếch và trẻ con đến thế, em ước mình có chiếc đũa thần đầy phép nhiệm màu để quay về quá khứ sửa chữa sai lầm. Nhưng tất cả chỉ là ước muốn, mọi thứ vẫn không thể thay đổi dù em có chấp nhận trả bất kỳ một cái giá đắt thế nào! Tình yêu của em và anh đã ra đi vĩnh viễn trong buổi chiều hôm ấy - một ngày thu rất đẹp, ngày kỉ niệm yêu nhau của đôi ta.

Em như chết lặng bên mộ anh, âm thầm đặt lên một bó hồng trắng - loại hoa anh yêu thích, với dải nơ đỏ như anh từng nói “Hoa hồng là em, dải nơ là tình yêu của anh. Trắng cho em dịu dàng, đỏ cho anh yêu nồng nàn.” Giờ này còn ai đón đưa, còn ai nhớ những vui buồn hay chỉ mình em âm thầm lau từng giọt lệ bên bia mộ lạnh căm.

Em chỉ xin một lần được trở lại quá khứ để nói với anh rằng “Dù có bao giận hờn, em vẫn yêu anh, mãi mãi.”

Nếu một ngày gặp lại người yêu cũ

Tác giả: Mộc Miên

Thi thoảng có những dạo được lũ bạn quan tâm, nhắ n cho một câu hỏi thăm: “*Dạo này mày có gặp lại người cũ không?*” Thế là ngò i bâng quơ với suy nghĩ, hóa ra cũng lâu lắ m rồ i mình chưa gặp lại người cũ.

Mà thật ra, người ta cũng đâu đã cũ đâu, vì bản thân cũng đâu có ai mới. Thế mà, mỗi khi nhắ c đế n người, họ cũng chỉ vẫn là một người cũ không hơn.

Nê u một ngày vô tình lạc bước giữa phố thị đông đúc chật hẹp này, vô tình chạm mặt người cũ liệu bản thân có đủ an yên nhìn người mà mỉm cười đố i diện với người đó hay không? Hay lại né tránh ánh mắ t chạm phải vào cái góc khuá t cũ kĩ nào đó đã giấ u chặt thật chặt trong một góc tim?

Nê u một ngày gặp lại người yêu cũ, chắ c chắ n câu hỏi đầ u tiên thố t ra là người có khỏe không? Có vẻ hơi xã giao nhưng sau ngầ n á y năm tháng chưa gặp lại, biế t hỏi câu gì hơn ngoài câu hỏi quen thuộc á y. Cũng muố n quan tâm đế n cuộc số ng của người cũ liệu có thay đổi gì không, nhưng đôi khi biế t cũng chẳng để làm gì. Chỉ cầ n biế t hiện tại người số ng ổn là cảm thấ y yên tâm mà mỉm cười rồ i. Có những thứ đôi khi biế t nhiề u quá lại không hay.

Nê u một ngày gặp lại người yêu cũ, tự hỏi liệu trái tim có loạn nhịp trước một ánh mắ t đã từng làm tim ta á m áp mỗi khi nghĩ đế n? Chắ c chắ n là có. Nhưng chỉ là một chút thôi. Bởi người cũ - trái tim đó, ánh mắ t đó đã từng cho ta cảm giác bình yên sau những ngày giông bão. Nhưng những xao xuyê n của những năm tháng á y,

rồi cũng đến lúc ta cất chúng vào cái hộp cũ kĩ thời gian. Gặp lại nhau, chỉ là một chút xa xót khi ta không thể cùng người ấy đi trọn vẹn hết một con đường, chỉ là một chút bồi hồi khi ta vẫn còn chút duyên tương phùng với người giữa nhân gian rộng lớn này. Chỉ thế thôi....

Nếu một ngày gặp lại người yêu cũ, cũng chẳng thế ngó ngoài thao thao bất tuyệt về những chuyện trên trời dưới đất như khi còn yêu nhau nữa, cũng chẳng dám cười thật to một cách tự do, thoải mái giống ngày trước nữa. Hai con người của hiện tại chẳng còn là hai người trong một quá khứ nào đó. Thế nên, câu chuyện với người yêu cũ chắc hẳn cũng chẳng thể tự nhiên mà kéo dài mãi như khi từng còn là người yêu của nhau.

Nếu một ngày gặp lại người yêu cũ, cũng chẳng cần phải nói những câu trách móc đố hỏi với người từng làm ta tổn thương hay bỏ mặc ta trong những tháng ngày hoang hoải, vượt qua đôn đau một mình. Ta sẽ dành nụ cười thứ tha cho những tháng ngày mà người từng làm tổn thương ta. Vì ta hôm nay đã chẳng còn là đứa con gái ngốc nghếch và yếu đuối của ngày xưa nữa...

Nếu một ngày gặp lại người yêu cũ, ta hiểu mình cũng khác, người cũng không giống như xưa. Thế nên, cứ an nhiên mà vui vẻ với hiện tại. Dẫu có chút bâng quơ khi những kỉ niệm ùa về, thì hãy để nó chỉ là vách ngăn đẹp trong quá khứ của mỗi người.

Gặp lại người yêu cũ, thản nhiên và thanh thản.

Vì bầu trời ảm đạm của quá khứ cũng đã qua lâu rồi....

Hạnh phúc anh nhé, người yêu cũ...

Tác giả: Cao Nguyễn Hồng Phương

Có những ngày phớt xao xác heo may, những con đường cứ trải dài vô tận. Trời thì man mác, lòng người thì hoang hoải. Em cô đơn trên chính hành trình của mình. Đôi lúc giật mình nhìn lại, đưa tay ra chỉ là những khoảng không bất tận. Chẳng còn người để nắm lấy tay em mỗi khi em cô độc. Chẳng còn người chờ em đi khắp phố chỉ để ngắm hoàng hôn đang dần buông xuống và cùng ăn những món em thích...

Ngày ấy, chúng mình đã từng gặp gỡ, đã từng đến bên nhau, đã từng tưởng chừng không gì có thể làm chúng mình chia cách. Thế nhưng rồi, anh bước bình, em khó chịu, cứ dần dần khoảng cách giữa em và anh ngày càng lớn. Thế là chúng mình chia tay. Khoảng thời gian bảy năm chẳng thể nào tiếp tục. Em tự giày vò mình trong những nỗi nhớ nhung khắc khoải, trong vị đắng của ly cà phê và men say của rượu, làn khói trắng cứ vẫn vơ đũa em vào giấc ngủ. Em mãi miết đuổi theo anh, về nơi có ngôi nhà đầy hoa, và tiếng cười con trẻ. Càng chạy, ngôi nhà càng xa, tiếng cười lại cứ vắng vắng. Em giật mình tỉnh giấc. Chỉ một màn đêm tĩnh mịch bao trùm, chỉ em với đêm.

Em đã muốn gục ngã trong những nhớ nhung, trong sự dằn vặt khi em nghe từ cô bạn thân rằng anh có bạn gái. Đó là người đã an ủi, đã ở bên cạnh anh những lúc anh buồn bã nhất. Thật nực cười, em chưa xót. Ngày xưa, em vẫn cười khẩy những đứa trẻ người mình yêu đến bên một người khác. Và em vẫn tin rằng, chỉ mình có quyền được buông anh mà thôi, vẫn tin rằng chỉ là hờn giận vu vơ, rồi anh sẽ lại về bên em như trước. Thế nhưng, bây giờ, em biết,

anh sẽ chỉ là quá khứ, anh sẽ thuộc về người khác. Người ấy sẽ không làm anh mệt mỏi với những câu hỏi, với những hờn ghen vu vơ. Người ấy sẽ làm anh thấy cuộc sống nhẹ nhàng hơn sau giờ tan sở...

Chiều nay trên phố, em vô tình nhìn thấy một bóng hình quen thuộc. Cô đi thật nhanh, để kịp bóng hình ấy. Lại gần, người ta giật mình khi nghe em gọi tên anh. Phải chăng em đã nhớ anh nhiều quá, nên đi đâu, gặp ai, em cũng vẽ lại người ta bằng đôi mắt khi nhìn thấy anh. Gặp ai, em cũng đem anh ra để làm hình mẫu, để rồi em lại thấy mình vô cảm hơn sau những lần gặp gỡ. Dù bây giờ anh chỉ là “người yêu cũ”, thế nhưng đôi lúc em thêm da diết cái cảm giác được anh vỗ về, an ủi mỗi khi buồn bã. Thêm đến nao lòng được nghe anh gọi hai tiếng “người thương”...

Thế nhưng anh à, sống hạnh phúc với hiện tại nhé. Nếu mai này, mình có gặp lại hãy cứ mỉm cười với nhau, dù thế nào trong anh, trong em đã có những tháng ngày tràn ngập tiếng cười. Em cũng sẽ sống cuộc sống của mình, để khoe mắt mẹ khỏi thêm vài nếp nhăn, để cha không còn những tiếng thở dài hã hững đêm anh à. Em cũng sẽ gặp gỡ người ta, sẽ cố bắt đầu lại mọi thứ, sẽ tin đâu đó có người đợi em sau những ngày tháng cô đơn hoang hoải. Tạm biệt anh, người yêu cũ!

Nếu mình không gặp nhau

Tác giả: Nguyệt Cát

Có đôi lúc, em ngồ`i đây, lục lại những kỷ niệm và nghĩ về` những ước mơ. Trong mỗi ước mơ và kỷ niệm ấy đê`u có hình bóng một người mà em hã`ng thương nhớ. Đố`i với một cô gái, chỉ câ`n vài điê`u đơn giản cũng đủ làm cho cô ấy cảm thấ`y xao xuyê`n bô`i hồ`i. Nhưng một chút nhỏ nhất bâng quơ thôi sẽ khiê`n trái tim nhỏ bé ấy tan vỡ. Có điê`u gì tồ`n tại mãi mãi?

Em chưa bao giờ muố`n nghĩ tới kê`t cục này, nhưng cuố`i cùng nó vẫn xảy ra mặc cho ta lâ`n lữa kéo dài bao lâu chẳng nữa. Vào một tồ`i nọ, em tự liệt kê hàng loạt những lí do dẫn tới sự đổ vỡ. Đầ`u tiên có thể là gì nhỉ?

Có phải là những giận hờn vu vơ, nhưng chẳng ai chịu hy sinh cái tôi, cái trẻ con và bỏ xuố`ng sĩ diện trong mỗi người? Có phải bỗng dưng ta nhận ra rã`ng ta khác biệt quá nhiê`u, và tình yêu không đủ lớn để chấ`p nhận, thay đổi vì nhau? Có phải là những hiểu lâ`m nhưng chẳng muố`n lã`ng nghe, chẳng buồ`n giải thích? Có phải niê`m tin trong ta chưa đủ đầ`y để vượt qua cái gọi là khoảng cách?

Cũng có thể là một lỗi lâ`m, mà đâu đủ bao dung. Cũng có thể tồ`n tại thứ hạnh phúc gọi là chia tay...

Cuố`i cùng, em nhận ra rã`ng, những xung đột là điê`u tâ`t yế`u trong mọi mô`i quan hệ, nhờ đó mà con người ta cảm thông cho đố`i phương nhiê`u hơn. Em đã từng mong rã`ng chúng mình có thể đi xa hơn thê`. Nhưng thật đáng tiế`c, anh không hiểu đưôc điê`u đó, còn em không đủ dũng khí để níu kéo cuộc tình này.

Và như thế, ta xa nhau. Chẳng còn những tin nhắn lúc về khuya, khi em trần trở vì nhớ nhung một người. Chẳng thể ôm chặt lấy anh và hôn thật nhiều, dù miệng nói ghét nhưng thương không để đâu cho hết. Chẳng thể ngồi nghe anh nhắc lại lúc đầu mình quen nhau ra sao, nếu không gặp nhau thì sẽ thế nào.

Nếu mình không gặp nhau thì sẽ thế nào? Khi đó, em vĩnh viễn cười, chẳng suy nghĩ gì phức tạp, trả lời vu vơ: “Càng tốt chứ sao, em đỡ phải vì ai đó mà nay cười mai cười như hôm.” Khi chỉ còn mình em với hoài niệm, thực lòng em phải cảm ơn ông trời đã đưa anh đến bên em, cùng em tạo nên những hồi ức. Mỗi người đi ngang qua đời, em đều trân trọng cái duyên gặp gỡ ấy. Chỉ là tình cờ, con đường của anh và em giao nhau. Và giờ ngã ba trước mặt chúng ta kia, mỉm cười rồi quay gót, ai cũng phải tiếp tục chuyển hành trình rong ruổi của riêng mình.

Em cứ nghĩ hoài, nghĩ mãi. Chẳng hạn, sẽ mất bao lâu để em có thể phủ bụi lên dòng ký ức, để mọi thứ chìm vào quên lãng, không còn oán trách nhau và cân bằng với cuộc sống không có người xưa. Thời gian trôi qua thật mau, em đã quên mất bản thân tự kéo mình ra khỏi vòng tròn của anh bằng cách nào. Nhưng ngay chính lúc này đây, tự nhiên cảm thấy nhớ nhung vô cùng. Em nhớ cảm giác yêu một người, dù tình yêu ấy đã trôi về dĩ vãng, dù tình yêu ấy không hẳn là tình yêu đích thực, nhưng em đã từng vô cùng thương mến một người, đến nỗi cứ dai dẳng mãi không thôi.

Nhưng quên em thật rồi sao?

Tình cờ chạm mặt nhau trên con phố quen, em đã lúng túng đến thế đâu không biết bao lâu hình dung về cảnh tượng này. Hai người từng yêu nhau sẽ thế nào? Là bạn, hay những-kẻ-hậnnhau, hoặc những-người-chưa-từng-quen-biết? Và rồi, anh lướt qua em, cho em câu trả lời xác đáng. Đứng giữa dòng người đông đúc,

em muốn bước đi mà lòng cứ đứng lặng. Ngoảnh mặt nhìn lại, thấy một gương mặt nhạt nhòa, thấy một mớ tình thơ dại, thấy một cái tôi khờ khạo, thấy một kỷ niệm khó phai...

Còn bây giờ, lặng yên một lát để nhìn lại, cảm nhận những gì từng đi qua trong đời và những cảm xúc đã lướt qua trong tâm hồn, cái gì còn đọng lại mãi mãi?

Gọi anh, người cũ!

Tác giả: Phím Nhạc Lòng

Cuộc sống là một con tào xoay vùn. Thương thương nhớ nhớ rồi lại quên, bên nhau, xa cách, chia lìa...

Bàn tay dù có nắm, vẫn tuột. Bước chân dù có kịp, vẫn có lúc lạc mất nhau!

Tôi gọi anh là người cũ!

Anh là môi tình đẹp nhất và cũng đau đớn nhất trong trái tim tôi!

Anh là tia nắng ấm, là ánh mặt trời chiếu rọi xuống nhân gian, là sự sống cho cuộc đời đang lụi tàn của tôi khi ấy.

Anh cứu vớt một trái tim đang trên bờ vực thẳm. Mong manh không điễm tựa. Thế rồi anh chữa lành cho trái tim ấy bằng tình cảm ấm áp nhất, cao thượng nhất, viên mãn nhất.

Nhưng cũng chính anh lại là người đẩy trái tim ấy xuống vực sâu của tuyệt vọng!

Tim vỡ vụn.

Và nước mắt tôi rơi!

...

“Cảm ơn trời, cảm ơn đất

Cảm ơn vận mệnh đã cho chúng ta gặp nhau!

Cảm ơn gió, cảm ơn mây

Cảm ơn ánh mặt trời đã chiếu xuống nhân gian!”

[...]

Tôi gọi anh, người cũ!

Anh là một chàng tốt, anh có đôi mắt rất đẹp. Mỗi khi cười, đôi mắt ấy ánh lên những hạt tim tím ươn ướt, đẹp lắm. Không biết ánh nhìn của đôi mắt ấy đã từng làm đảo điên biết bao trái tim thiếu nữ?

Anh có một khuôn mặt đẹp theo mọi góc nhìn. Anh sở hữu một nụ cười rất hiền, và ấm. Anh có một bờ vai rộng, một vòng ôm vững chắc. Anh có một môi hôn rất ngọt, một giọng nói rất bụi!

Nhưng... tất cả đã xa rồi. Trong tôi, anh đã thành người cũ. Là một tình yêu theo năm tháng trở nên cũ kỹ và mục rỗng, được cất giữ rất cẩn thận trong một góc của con tim!

Chưa khi nào người nhớ...

Chưa khi nào ngừng thét gào...

Chưa khi nào ngừng đau...

[...]

Anh bây giờ sống thế nào? Có tốt không?... Hàng ngàn, hàng vạn câu hỏi cứ quần quanh trong đầu tôi như muỗi nỏ tung, thôi thúc tôi phải nói, nhưng khi gặp anh, tôi lại im lặng, những câu hỏi ấy ứ nghẹn lại nơi cổ họng, chỉ lướt qua là một nụ cười và một ánh nhìn xa lạ.

Người cũ! Ừ, đã là người cũ trong nhau!

Có thể mất một giây chỉ để yêu một người, nhưng có thể phải dùng cả một đời để quên!

Quen một người không khó, nhưng hiểu được người ấy mới là cả một sự khó khăn to lớn.

Là người của một thời yêu thương nồng cháy, hà có gì không giữ lại những kỉ niệm đẹp nhất trong nhau.

Là một người đã từng là tất cả, là hơi thở, là sự sống, là cả sinh mệnh của một thời... vậy thì hà có gì ép buộc phải quên đi, tại sao lại không cố nhớ, gượng ép đâu có được gì. Phải không?!

Tôi biết, mình phải học cách buông bỏ, phải học cách tự mình đứng lên sau những lần vấp ngã. Dừng lại để có thể bắt đầu!

Qua những con đường một thuở đầy ắp những yêu thương, qua những nơi kỉ niệm một thời chập chững cao ngất... tất cả, tất cả đã trở thành những rong rêu của nỗi nhớ, nên để chúng được phủ mờ bởi lớp bụi thời gian.

Dù có nhớ, cũng chỉ là nỗi nhớ vụng trộm, dai dẳng, đứt quãng, âm ỉ mà thôi. Tôi với anh... chỉ là người yêu cũ. Anh của hiện tại, không phải anh của thời thuộc về tôi. Tôi của hiện tại cũng không còn giống tôi trong quá khứ.

Chuyện tình này... kết thúc rồi!

Tim anh quay về phía mặt trời

Tác giả: Sương Khiết

Tôi vốn không tin vào chuyện duyên số và định mệnh bởi nó là điều mờ ám và mong manh nhất trên đời, cho đến một ngày anh bước vào cuộc đời tôi. Anh đã thổi vào tim tôi những nhịp đập ấm áp, cho tôi biết thế nào là yêu thương, là hạnh phúc, để rồi từ đó, tôi dần thay đổi quan niệm của mình. Tôi xem định mệnh như một đức tin, một niềm xác tín. Tôi tin, sự gặp gỡ giữa anh và tôi trong cuộc đời này đều do một tay định mệnh sắp đặt và trái tim của chúng tôi đã được gắn kết với nhau bằng sợi chỉ đỏ định mệnh.

Thế nhưng, có một ngày...

Có một ngày tôi chợt nhận ra, anh không còn muốn gặp lại tôi trong thế giới nhỏ bé này thêm một lần nào nữa. Có một ngày khi đang ngồi cùng tôi trong căn phòng không chút ánh sáng, anh bất chợt đứng dậy, rời khỏi vị trí cạnh tôi và đi về phía cánh cửa - nơi có những tia nắng ấm đang len lỏi rơi vào. Tôi chạy theo anh, gọi lớn tên anh nhưng có lẽ anh đã không nghe thấy. Cánh cửa anh bước qua đóng sập lại, sợi chỉ đỏ đứt đôi và bay lên bầu trời. Tôi ngồi thụp xuống đất và khóc ngon ơ như một đứa trẻ vừa bị đánh cắp một điều gì đó rất lớn lao trong cuộc đời.

Ngày tình cờ bắt gặp anh đang tay trong tay cùng người con gái khác, tôi như rơi xuống một hố sâu không đáy đầy tuyệt vọng. Anh đi cạnh cô ấy với nét mặt an nhiên như chưa từng an nhiên. Nét mặt này tôi chưa từng được nhìn thấy ngày anh còn đứng bên cạnh tôi, đi

cùng tôi. Khi nhìn thấy nét mặt bình thản của anh, tôi không còn cảm thấy buồn thương hay đau khổ. Tôi không còn muốn biết họ đã gặp nhau như thế nào, yêu nhau ra sao, những điều đó với tôi đã không còn quan trọng. Sau tất cả, điều tốt đẹp cuối cùng tôi muốn dành cho anh chính là sự bao dung. Bao dung một cách chân thành. Đừng hiểu lầm rằng tôi cao thượng. Tôi chưa từng cao thượng. Tôi chỉ thật tâm mong anh luôn bình yên và hạnh phúc với những điều mà anh đã lựa chọn.

Ở đâu đó trong thế giới này, tôi vẫn thường nghe người ta nhắc đến hai từ “hồi sinh”. Tôi luôn tin rằng khi tình yêu của mình với một ai đó chết đi thì nó vẫn có thể hồi sinh với một người khác ở nhiều năm tháng sau này. Con đường duyên phận của chúng ta dừng lại với một người không có nghĩa là nó sẽ dừng lại mãi mãi. Chỉ có điều, chúng ta phải kiên nhẫn chờ đợi để vết thương xưa cũ lành lại và việc có còn muốn tiếp tục con đường duyên phận của mình với bất kỳ ai đó hay không là quyết định ở trái tim mỗi người.

Tôi từng nghĩ rằng, chúng ta phải đi rất nhiều nơi, làm rất nhiều điều thì mới có thể tìm thấy tình yêu của đời mình, nhưng không hẳn là vậy. Thật ra bạn chỉ cần đứng yên một nơi, đưa mắt tìm kiếm bạn sẽ bắt gặp được. Nếu tình yêu đó thuộc về bạn, chắc chắn nó sẽ đưa một người đến bên bạn, còn không, nó sẽ chỉ lướt ngang đời bạn mà thôi. Anh từng lựa chọn đến bên tôi để rồi ở giây phút quyết định, anh chọn việc đẩy tôi ra xa khỏi đời mình.

Cuối cùng, sau rất nhiều tháng ngày chông chênh và vô định, tôi đã quyết định rời khỏi thế giới mà anh và tôi đang cùng tồn tại. Rời khỏi thế giới ấy đồng nghĩa với việc rời bỏ anh, rời bỏ tất cả những điều tốt đẹp mà chúng ta từng có. Cái khoảnh khắc anh lựa chọn việc rời khỏi vị trí cạnh tôi để bước đến một vị trí khác, tôi biết

tình yêu của chúng tôi đã chết. Tôi vốn chỉ là một mặt trăng bé nhỏ trong cuộc đời không thể dành tặng anh những ngày nắng ấm áp như anh từng mong đợi. Thế nên, tim anh đã quay về phía cô ấy, một mặt trời luôn tỏa ra những tia nắng dịu dàng sưởi ấm trái tim anh và cùng anh đi qua trọn vẹn những ngày giông bão trong cuộc đời.

Những năm tháng sau này, tôi vẫn luôn nghĩ về anh như một hoài ức đẹp, một niềm an yên lặng lẽ đã ngủ vùi trong quá khứ. Tôi giữ tất cả những kỉ ức về anh trong tim như một kỉ niệm đẹp, để biết rằng mình đã từng đi qua.

Có một người thương đã cũ

Tác giả: Tử An

Sài Gòn mùa Đông. Rất lạnh!

Lạnh với em một mình, lạnh với lòng nỗi nhớ, lạnh với tiếng đợi mong.

Sài Gòn mùa Đông, đường phố càng tấp nập, người ta thi nhau đổ ra đường, bắt đầu giẫm chân lên từng con đường, góc phố để tạo ra kỷ niệm rồi tro trên xóa hết những ngày chen chúc cùng nhau dưới trời lạnh buốt. Mỗi con đường xa gần tĩnh lặng đều mang một nỗi niềm riêng, một nỗi nhớ riêng, mà đôi khi dù đường đông đúc người qua lại thì trong tâm khảm một (vài) người nó vẫn tro trọi và cô đơn. Vậy đây, bảo sao em cứ hay chọn những nơi ồn ào nhất có thể trong một đô thị ồn ào của cả nước mặc anh nhắc: *“Lãng mạn làm sao được ở đây nơi này”*. Ừ thì chắc do anh đã không hiểu, rằng cô gái Bảo Bình như em đây chịu lạnh rất kém nên em rất sợ phải ở một nơi quá tĩnh, quá cô đơn, dù là có anh bên cạnh cũng vậy bởi em vẫn chưa đủ tin anh sẽ sưởi ấm em mãi mãi. Nhưng đúng là cảm giác của em không hề sai phải không? Khi mà Sài Gòn vào Đông anh bên em vội vã, lúc Sài Gòn tan lạnh em mất anh vội vàng...

Anh vẫn là người thương, vẫn là người thương, chỉ tiếng nay đã cũ, và em, từng có một người thương, một người thương lỡ làng. Mọi thứ trên đời này cũng chỉ có vậy, chỉ thích tồn tại ở một thời điểm nhất định, qua đi thời gian đó, cũng chẳng khác vô hình là bao. Tình yêu của anh và em trải dài kỉ niệm trên những con đường, góc phố đông đúc chốn Sài thành như gấu gấu sức chứng minh với tất cả mọi người rằng chúng ta đang yêu nhau, thương nhau rồi khi qua

nhanh cái thời tay nắm nít tay cũng chỉ biết cô nhìn tình cảm mặn nồng xưa cũ kia như vô hình, chưa từng có. Ba tháng bên nhau, cũng đủ làm em biết tim mình đau thối mỗi khi chạy tạt ngang đoạn đường hiện lên hình ảnh hai đứa, cũng đủ làm mắt em cay xè bởi bụi bởi thương, cũng đủ để em gật đầu chấp nhận mình có một người thương đã cũ...

Thì là có một người thương đã cũ, đủ xa đủ gần và đủ vắn vường mỗi lần nhớ.

Có một người thương đã cũ, đèo em băng băng trên đại lộ Võ Văn Kiệt bất chấp mưa, mặc kệ gió chỉ để thỏa mãn cái sở thích tò mò của cả hai. Có một người thương đã cũ, đạp xe chở em vi vu vòng quanh Nguyễn Du, Pasteur, Lê Duẩn ngắm nhà thờ Đức Bà ở mọi góc độ, thủ thi ghi danh những khách nước ngoài tản bộ ghé thăm, hít hà nhìn những cặp đôi hạnh phúc chụp ảnh cưới, rồi hứng chí đâm sầm lên lề đường cà phê bệt cho khuây. Hay có đôi lần người thương đã cũ gặt gồng với em ngay trên đoạn đường Phan Văn Trị, Đinh Tiên Hoàng, Võ Thị Sáu lúc tan tầm xe đông nghịt để đến cuối cùng lại ra sức xin lỗi thầy mà thương nhưng sao khó ưa phát ghét. Có hôm thì em đi lạc, lòng vòng mãi không tìm thấy chợ Bến Thành, người thương đã cũ phóng xe đến bên xoa đầu cười em ngốc. Và còn con đường Nguyễn Thị Minh Khai đêm rất nhiều đèn, nóng hổi lên đánh bật cái lạnh cuối cùng của mùa Đông, cả phố ai cũng nóng, mỗi em lạnh rất nhiều, bởi người thương của em lúc này đã chính thức cũ.

Sài Gòn trước giờ chỉ mỗi hai mùa mưa nắng, còn Sài Gòn có anh thì học đòi đủ bốn mùa Xuân, Hạ, Thu, Đông, em sẽ tạm gọi anh là Đông để nghĩ về chuyện tình hai đứa mình vào tháng Mười, Mười một và tháng Mười hai năm trước. Cũng đã một năm rồi, em biết, em cần phải mạnh mẽ quên đi người cũ là anh và những con đường sắc mùi kỷ niệm. Đường thì luôn còn đó, người thì lại đi mất rồi,

nếu không quên đi nỗi đau thì đến bao giờ mới nguôi ngoai nỗi nhớ. Đường Sài Gòn xe đông lắm, bánh xe quay đều, cán nát kỷ niệm ngày xưa...

Cũng qua mất một năm rồi...

Sài Gòn và những con đường trải dài, người thương và kỷ niệm trải dài, mãi mãi đến vô hình.

...

Người đi qua một phân đoạn cuộc đời

Tác giả: Tuấn Phạm

Cuộc đời này, đâu là kẻ đã đi qua vô vàn cuộc tình hay người lang thang mới vào đường yêu, cũng sẽ có lúc chạm mặt một dáng hình quen mà lạ: người cũ.

Cũ đã y, nhưng trong lòng không thể cũ, bởi từng chia tay, từng khóc thì cũng đã có lúc môi nở nụ cười. Để rồi nhớ lại, lòng vẫn đau, mắt vẫn cay, và tim thốn thức giữa muôn vàn ưu tư giữa đời.

Cũ đã y, thế mà vô tình thấy người nở nụ cười trong tấm ảnh, bàn tay bỗng khựng lại, mân mê giọt kí ức một thời ấm êm. Mà kì lạ làm sao, đâu lúc yêu xiết bao kỷ niệm vui đã trôi qua, nhưng con người vẫn kiên tâm giữ lại những vết xước buồn nhiều hơn. Cho nên, thấy người cũ cười tươi trong ảnh vậy đây, lại bùng mặt khóc rung rúc.

Cũ đã y, nhưng khi nhìn người ta trong tay với một người khác, lòng lại nhói, tự hỏi cảm xúc ấy là chi. Đâu bây giờ ta đã có kẻ mới chiếm giữ trái tim hay lòng vẫn đơn côi một mình thì vẫn thấy ngực nóng ran cơ hồ chén tình nồng vẫn chảy xiết trong từng mao mạch phập phồng. Bởi lẽ, yêu nhau một khắc, ngàn năm không quên. Huống chi người đã cùng ta vượt bao sóng gió giữa cuộc đời lạnh lùng...

Có một quy luật không đổi ở mọi kiếp người, từ xa xưa đến thời hiện tại, rằng khi yêu người ta đều rất giống nhau. Cũng rạo rức một cảm xúc không tên, thấy người ta khóc mình cũng buồn theo, thấy người ta cười thì môi cũng nhếch lên băng quơ mà chẳng biết mình vui vì điều gì. Vì thế, xin đừng làm ngỡ trước người yêu cũ.

Đừng bước qua họ với đôi mắt buồn. Dầu tình còn đầy hay đã cạn
vơi, xin hãy nở nụ cười.

Cười cho những niềm vui đã qua.

Cười cho nỗi buồn đã từng.

Cười để xoa dịu cơn đau và thứ tha mọi lỗi lầm.

Và hơn hết, để họ biết rằng, đã cũ đầy, nhưng nếu kiếp sau
đâu có gặp lại để làm nhân tình trong một phân đoạn cuộc đời, cũng
cam tâm đành lòng.

Người em từng thương

Tác giả: Yumi Trà`n

Em gọi anh là người em từng thương có được không, bởi em sợ tất cả những điề`u liên quan đế`n chữ “cũ”. Và hơn hế`t, em không muố`n vì đeo mang thêm chữ “cũ” mà tất cả những kỉ niệm của hai ta trôi tuột vào quá khứ mãi mãi. Em sợ mình sẽ lãng quên chúng quá nhanh.

Người em từng thương, em và anh đã cùng đi chung một quãng của cuộc đời, dù ngã`n thôi, nhưng em đã từng hạnh phúc. Lẽ dĩ nhiên như người ta vẫn nói, tình đế`n tình đi bởi duyên bởi phận. Anh và em đã yêu nhau bằ`ng tình yêu đầ`u tiên vẹn nguyên và trong lành nhấ`t. Nhưng ai biế`t được điề`u gì sẽ xảy ra, một ngày chẳng câ`n đợi bước chân của một người thứ ba nào đó bước vào, chúng ta vẫn xa nhau như định mệnh. Thật may anh ạ, bởi vì tình của hai ta đế`n cùng lúc và cũng ra đi cùng lúc. Cho nên hôm nay em mới có đủ can đảm để viế`t cho anh những dòng này và gọi anh là người từng thương, chứ không là người yêu cũ.

Người em từng thương, cảm ơn anh thật nhiề`u vì những tình cảm chân thành anh đã dành cho em, dù nó không thật đậm sâu đủ để anh và em cùng kiên tâm bước chung một đoạn đường dài lâu vững chắ`c. Cảm ơn anh đã không hứa hẹn điề`u gì trường trường cửu cửu, để khi chia tay chúng ta cũng không quá bận lòng. Em hiểu, tình yêu thì không thay đổi, nhưng người yêu nhau thì chẳng ngại đổi thay, trên đời này rồ`t cuộc chẳng có gì là vĩnh hã`ng, mãi mãi.

Người em từng thương, cảm ơn anh đã từng có thời gian yêu thương một cô gái quá ương bướng, mạnh mẽ là em đây. Chắ`c là đã

có những lúc em khiếm anh muộn phiề`n nhiề`u lắ`m. Liệu về` sau, khi có người con gái nào đó yêu thương anh hỏi anh về` chuyện cũ, anh có kể về` em như một kỉ niệm đẹp không anh? Còn em, sau này chắc chắn sẽ kể cho con của em về` anh, rằng “Bác á`y yêu thương mẹ rất nhiề`u, nhưng duyên phận muố`n mẹ và ba của các con thành đôi, nên mẹ và bác á`y mới không bên nhau suố`t đời được.”

Người em từng thương, chắc anh giận em nhiề`u lắ`m, bởi ban đầ`u sau khi chia tay em chẳng muố`n quay về` làm bạn với anh. Thói quen rất đáng sợ, người ta chỉ cần lặ`p đi lặ`p lại điề`u gì đó hai mươi mố`t lầ`n thì não bộ là hình thành nên quán tính rồ`i, anh và em lại ở bên nhau lâu đế`n vậy. Em sợ nế`u quay về` làm bạn, em vẫn sẽ giữ thói quen dựa dẫm vào anh, điề`u đó rõ ràng là không tốt một chút nào. Em lại chẳng muố`n mình trở thành người dung, bởi suy cho cùng tình yêu này kế`t thúc chẳng ai là người có lỗi. Vậy nên đố`i mặt với anh sau chia tay thật khó khăn, vì em loay hoay không biế`t mình phải làm sao với mố`i quan hệ thay đổi như thế` này.

Người em từng thương, vì anh và em đầ`u là những người quá thực tế`, bên nhau lâu như vậy cũng chưa từng mơ về` một đám cưới nào đó mà chúng ta sẽ cùng đứng ở vị trí đẹp nhấ`t, lắ`ng nghe lời chúc phúc từ mọi người. Vậy nên hôm nay em ngồ`i đây, mỉm cười khi nghĩ về` một đám cưới, ở đó em làm cô dâu xinh đẹp trong váy cưới màu ngọc, anh cũng ở đó, nhưng không còn là chú rể. Chú rể của em sẽ bước đế`n bắ`t tay anh và nói cảm ơn anh từng dành tình yêu của mình cho cô dâu mà anh á`y chờ đợi. Anh có tưởng tượng ra khung cảnh như thế` giố`ng em không? Em mong đó không chỉ là sự mơ mộng của một người con gái. Bởi vì chia tay, chúng mình cũng vẫn sẽ hạnh phúc thôi, phải không anh?

Người em từng thương, chúng ta đã cùng trải qua một đoạn thanh xuân, tuy ngắ`n thôi, nhưng thật nhiề`u màu sắ`c. Đoạn thanh xuân còn lại của hai người, mỗi người phải tự mình bước qua. Rồ`i chúng

mình sẽ có lúc ngô ì lại kể cho nhau nghe về những mô í tình sau đó, bằ ng tấ t cả sự nhiệt tình như khi yêu lâ ãn đầ u. Đơn giản bởi vì trải qua lâ ãn hạnh phúc này, không có nghĩa là sau này sẽ không bao giờ trải qua nữa. Anh tin như vậy phải không, rằ ng chúng ta sẽ hạnh phúc, chỉ là không hạnh phúc cùng nhau mà thôi.

Và em, vẫn muô ãn gọi anh là người-em-tùng-thương, thay vì gọi anh là người-yêu-cũ.

Lời bạt

Khi chúng ta còn trẻ, chúng ta sẽ sống bằng tất cả nhiệt huyết, yêu bằng tất cả vụng dại.

Khi chúng ta còn trẻ, chúng ta sẽ đôi lần vấp ngã nhưng rồi lại nhanh chóng đứng dậy đi tiếp.

Hãy cùng hòa mình vào buổi tiệc của tuổi trẻ qua từng trang sách được ghi lại bởi những tác giả Mlog, để ta thấy mình yêu đời hơn, đam mê hơn.

(Tác giả Iris Cao)

Ai cũng một thời non trẻ, cũng từng yêu và đau trên chính cái thứ tình cảm mà mình luôn tôn thờ ấy. Vì thế sẽ chẳng quá ngạc nhiên khi cả bạn và tôi, sau khi gặp cuốn sách này lại chúng ta đều thốt lên rằng: “Sao mà giống mình đến thế”. Cái đầu tiên mà ta nhìn thấy và học được từ những người trẻ qua từng câu chuyện trong cuốn sách này là sự mạnh mẽ, dám yêu và dám đau để rồi lại tự đứng dậy và bước tiếp trên một con đường mới. Những điều còn lại, tôi sẽ để bạn tự mình khám phá qua từng trang sách.

(Tác giả, nhạc sĩ, ca sĩ Hamlet Trương)